

Bỏ Qua Đích Chờ Đợi

Contents

Bỏ Qua Đích Chờ Đợi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38

Bỏ Qua Đích Chờ Đợi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất công nhất thụ, ngược tâm, HEEdit: LãnhBeta: Lãnh, Tử HoaEm từng nói rằng em sẽ đứng dư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-quua-dich-cho-doi>

1. Chương 1

Tôi gọi là Đinh Kỳ Thụ, năm nay hai mươi ba tuổi, một người cực kỳ bình thường, nếu nói tôi có điểm không bình thường, có lẽ đó là gia đình tôi.

Tôi có thể xem như là con của một gia đình có tiền, bởi vì ba tôi là chủ tịch tập đoàn Đinh thị, nhưng tôi không có được sự thông minh của anh trai, am hiểu ý người của chị gái, thậm chí không có cả sự nhu thuận giống như cậu em nhỏ.

“Thật sự là một thân thể rách nát.”

Đây là câu “danh ngôn” được hạ xuống vào thời điểm tôi sinh ra. Đúng theo những lời này, tôi trời sinh đã mang bệnh tim, từ nhỏ đến lớn đã làm năm lần giải phẫu mới bảo trì được tính mệnh. Có đôi khi tôi tự hỏi, tại sao phải cứu lại một người vô dụng như vậy?

“Cho dù là một con chó cũng không thể thấy chết mà không cứu đi!” Lời nói này từng tràn ngập lỗ tai, tôi từng cảm thấy phẫn nộ đối với nó, thế nhưng có lẽ đây là sự thật.

Đầu óc và cơ thể tôi giống nhau, mặc kệ cố gắng bao nhiêu, vĩnh viễn cũng không thể trở thành người giống như anh chị em của mình. Cho nên sau khi mẹ qua đời tôi lựa chọn cuộc sống xa nhà. Nơi đó sẽ không có những lời nói khinh miệt, không có người thương tổn tôi bằng những khiêu khích châm chọc. Tôi biết mẹ cả không thích tôi cùng chị gái, bởi vì chúng tôi do vợ nhỏ sinh.

Ngày đó rời khỏi nhà, không có ba đưa tiễn, tôi chỉ cầm chiếc ba lô nho nhỏ, “Có chuyện gì thì trở về tìm chị, biết không? Em là đi ra ngoài làm việc, không phải trốn nhà ra đi, nơi này vĩnh viễn là nhà em.”

Đó là những lời chị gái Đinh Kỳ Tề từng nói, nàng giống như mẹ rất ôn nhu, xinh đẹp, thông minh, cho nên ba rất thích nàng, mà nàng cũng là người duy nhất trong căn nhà lớn này cười với tôi.

Mỉm cười rời đi, khi đó có lẽ tôi chỉ có thể như vậy.

Tôi thích chụp ảnh, tôi thích nhìn ảnh chụp mình đang mỉm cười, cho nên tôi có rất nhiều ảnh chụp, rất nhiều ảnh gần như chỉ có một người là chính tôi.

Rời nhà năm năm, tôi đủ tiền để thuê một căn hộ hai phòng, một gian là phòng khách, một gian phòng riêng.

Tôi đem tất cả ảnh chụp dùng dây khâu thành chuỗi, giặt ở trong phòng, như vậy mặc kệ có chuyện gì tôi đều có thể thấy nụ cười của mình.

Tôi không có bạn bè, không có người để tâm sự, không có đối tượng để nói chuyện. Cho nên, cho đến khi hần xâm nhập thế giới của tôi, mỗi ngày tôi chỉ ở nhà làm công việc phiên dịch buồn tẻ của một phiên dịch viên nhỏ.

Ngày đó, tôi vẫn lẳng lặng ở trong nhà, phiên dịch tư liệu buôn bán tiếng Đức ngày mai phải giao. Tiếng đập cửa dồn dập xuất hiện, chấn tĩnh tôi từ trong yên tĩnh.

“Ai nha, rốt cuộc tìm được cậu!” Khi đó tôi bị khuôn mặt tươi cười trước mắt chấn kinh, có lẽ bởi vì chưa từng có người nào cười với tôi như vậy, người mẹ đã mất cùng chị gái ôn nhu đối với tôi chỉ hơi mỉm cười, không như hần cười tỏa sáng như ánh mặt trời.

“Anh, anh là ai? Tôi quen biết anh sao?” Tôi không biết nói như thế nào, có lẽ bởi vì tôi không thường tiếp xúc cùng người khác, nên tôi nói chuyện có khi sẽ nói lắp.

“Kì Thụ à, tôi là Lăng Phong đây, Sở Lăng Phong, cùng học trung học với cậu!” Bàn tay to lớn mà hữu lực.

“Phải, phải không? Mời vào đi!” Tôi chỉ học trung học vài ngày, khi đó tôi phải làm phẫu thuật, cho nên căn bản đối với bạn bè trung học tôi không có ấn tượng gì. Cho dù có đi họp mặt bạn cũ cũng sẽ không ai cho tôi biết, thậm chí có thể không có tôi tham dự mới là họp mặt toàn bộ thành viên, tôi gần như là người dư thừa.

Vội vàng vì hần châm trà, mà hần ngồi ở sofa nhìn tôi lại cười.

“Tìm, tìm tôi có việc sao?” Căn phòng chưa từng có ai tiến vào, đột nhiên xuất hiện một người, trong lòng cảm giác giống như tràn đầy. Tôi không biết đây là cảm giác gì. Có lẽ tôi hy vọng vẫn có người có thể chờ tôi vì hần pha trà. Sau đó có thể cùng hần chậm rãi uống trà nói chuyện phiếm. Tôi chưa từng trải qua việc này, có lẽ chưa từng có hy vọng quá xa vời.

“Tôi xem cậu thế nào không được à?” Tiếng nói trong trẻo, âm thanh rất êm tai, cho đến khi ngồi xuống, tôi mới nhìn rõ khuôn mặt hần. Cái mũi cao cao, đôi môi hơi mỏng khêu gợi, ánh mắt sáng ngời, một người rất tuấn tú, trì độn như tôi, tôi cũng không biết nên hình dung hần như thế nào.

Tôi không biết vì sao tôi đỏ mặt, nói một câu gần như gượng gạo.

“Cám, cám ơn ~ cậu, cậu làm sao, làm sao tìm được nơi này?”

“À, tôi xem sổ địa chỉ, nhưng mà gọi điện đến nhà cậu, người nhà cậu lại nói không có người này. Sau đó tôi lại nghe chị cậu nói cậu đến thành phố này công tác. Cậu nói có khéo không, tôi cũng vừa mới được điều đến nơi này công tác!” Hần vui cười kể ra, nhưng tôi vừa nghe đã biết câu trả lời. Người trong nhà bình thường sẽ không thừa nhận có một người như tôi, bởi vì tôi thật sự rất ngu xuẩn.

“Phải, phải không?” Thản nhiên uống ngụm trà, tôi không biết làm cách nào tiếp tục chủ đề nói chuyện với người khác, càng không biết cách sáng tạo ra một đề tài.

“Ừ, đúng vậy!” Tôi biết hần thật xấu hổ. Thế nhưng tôi vẫn không biết làm thế nào đánh vỡ cục diện xấu hổ này, cho nên tôi lựa chọn uống nước.

“Tôi, tôi lại đi rót thêm nước, cậu, cậu còn muốn không?”

“Không được, sắc trời không còn sớm, tôi phải quay về khách sạn!” Nhìn thấy hắn cười cười đứng lên, tôi bắt đầu chán ghét sự ngu xuẩn của mình.

“Khách sạn? Cậu, cậu còn chưa tìm được chỗ ở sao?”

“Ừm, đâu có dễ tìm như vậy, tìm vài ngày đều không vừa lòng, đành ngủ ở khách sạn đi! Hi hi ~” Hắn cười thật trẻ con.

“Như, nếu không ngại, tôi tới nơi này có một gian phòng trống, cậu cậu có thể ~”

“Thật chứ?” Nhìn thấy biểu tình hưng phấn của hắn, tôi phát hiện hắn có thể đem ngôi nhà căn bản hôn ám này trở nên sáng ngời.

Tôi cười gật gật đầu.

“Cám ơn cậu, tôi đây sẽ không khách khí! Tôi đi về thu thập trước, ngày mai tôi báo lại ~ hi hi, Kì Thụ, cậu thật tốt!” Bị hắn ôm chặt lấy, nhìn thấy hắn khoái hoạt rời đi, tôi không biết tôi nên hình dung cảm giác này như thế nào. Tôi chỉ biết, tôi rất khoái nhạc, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, tôi rất vui vẻ.

Lui về phòng nhỏ yên tĩnh, tôi đột nhiên phát hiện, phòng ở lớn một chút có lẽ cũng không phải việc xấu!

Lần đầu tiên tôi đối với căn phòng trống rỗng trộm cười, tôi thực chờ mong có người có thể cùng tôi dùng chung đồ vật này nọ, cho dù chỉ là ở cùng dưới một mái hiên!

××××××××××××××××

Anh từng hỏi em, có hối hận không khi cho anh tiến vào cuộc sống của em? Lúc ấy, em không trả lời anh.

Em cũng từng hỏi anh, có hối hận không khi làm cho em yêu anh? Anh cũng không trả lời.

Em không biết đáp án của anh, thế nhưng em lại biết đáp án của mình. Em chưa từng hối hận. Cho dù mọi chuyện tới nông nổi như ngày hôm nay. Nếu muốn hỏi tại sao, em chỉ có thể nói em không biết.

Khi đó anh giống như ánh mặt trời, rất tuần tú, thậm chí có thể nói thật trẻ con.

Em chưa bao giờ biết anh có khả năng như vậy, cho đến lần đó nhìn thấy danh thiếp trên bàn anh, em mới biết anh là tổng giám đốc công ty Quỳnh Diên, mà anh chỉ nhìn em cười cười, nói, “ Không có gì giỏi đâu, không phải cũng chỉ là một quản lý sao?”

Nụ cười của anh đánh vỡ khúc mắc trong lòng em. Em không biết đó chỉ là sự ngu xuẩn khờ dại của mình. Em đã xem lời anh nói là thật. Em nghĩ thiên tài cũng có thể cùng sống với phàm nhân.

Có lẽ anh không biết, khi đó em đích thật rất hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi quên hết thảy. Hạnh phúc có thể sống trong thế giới như vậy.

Em bắt đầu mỗi ngày đợi anh mở cửa ra rồi nói câu, “Thơm quá, hôm nay ăn cái gì?”

Em bắt đầu mỗi ngày đợi được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của anh.

Thậm chí bắt đầu chờ mong mỗi câu anh nói với em.

“Ngày mai cậu phải giao bài?” Nhìn anh miệng đầy cơm, em cười cười gật đầu.

“Tôi tới đón cậu đi!”

“Không, không cần, cậu bận như vậy!” Chưa từng có người nói qua sẽ đến đón em, trước kia người trong nhà không ai có thể nhờ vả, ai cũng không nguyện ý phải đón đứa nhỏ vì bệnh tim mà có thể chết bên đường. Huống chi quan trọng nhất là mặt mũi Đình gia.

“Ai nha, khách khí cái gì, huống chi, tôi mua xe mới cũng chưa “rửa”, tôi tới đón cậu thuận tiện là khởi động luôn!”

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của anh, em chỉ còn biết gật gật đầu, “Tôi, tôi đợi cậu dưới gốc đại thụ, cậu biết không?”

“Ừ! Biết, chính là gốc đại thụ rất xấu kia đúng không!”

Em chỉ cười cười, sau đó thu thập bát đĩa. Em không ngại làm việc này giống như em không ngại anh xông vào thế giới của em. Em thích có một người bởi vì quan hệ với em mà cảm thấy thoải mái.

Em thích chờ dưới gốc cây kia, nhìn con đường hỗn loạn, chờ mong chiếc xe thể thao màu đỏ kia tiến vào tầm mắt, sau đó anh sẽ mặc tây trang đi về phía em, thật tuấn tú, thật tiêu sái.

“Thật là, trời lạnh như thế lại không biết mặc nhiều hơn!” Em vui vẻ nghe anh cười mắng, cảm giác thật ấm áp. Em có thể cảm thấy sự ấm áp của chiếc áo anh cởi ra khoác trên người em.

Có thể ngửi được hương vị của anh trên quần áo, mùi thuốc lá thực đậm, thực đậm.

Nếu anh có thể vĩnh viễn ở bên em thì tốt rồi, vĩnh viễn không cần rời xa em!

xx

Anh từng hỏi em, thích làm gì nhất?

Em nhớ rõ em trả lời không biết.

Thích làm gì nhất? Em từng để tay lên ngực tự hỏi.

Em thích nhất là nhìn anh cười to. Em thích nhất cùng anh chụp ảnh, chụp bức ảnh không phải chỉ có mình em. Em thích nhất giữ cửa cho anh, chờ anh trở về.

Sau này em mới phát hiện, tất cả những chuyện em thích nhất, bên trong đều có sự xuất hiện của anh, đều có sự tồn tại của anh.

Loáng thoáng em phát hiện tình cảm của em đối với anh bắt đầu lên men, tình bằng hữu đơn thuần bắt đầu biến chất ~ thế nhưng em không biết mình nên làm sao. Cho nên em không miệt mài theo đuổi đó là cái gì, vì em sợ em sẽ sợ hãi khi đối mặt anh!

Ngày đó, lần đầu tiên nhìn thấy anh uống say về nhà, em rất sốt hoảng. Em đỡ lấy thân thể nặng chịch của anh. Đó cũng là lần đầu tiên em cảm giác trái tim cũng có thể đập kịch liệt như vậy.

Khi đó, em nên thấy may mắn vì anh uống say, hay là nên cầu nguyện anh không phát hiện ra sự dị thường của em?

Nhìn thấy gương mặt anh ngủ say, lần đầu trong đời em làm ra chuyện can đảm như vậy.

Vuốt ve đôi môi khô gợt của anh, tay em rung động. Em còn sợ anh sẽ tỉnh lại. Thế nhưng em vẫn chạm vào môi anh, thực mềm mại, thậm chí em có thể cảm giác được độ ẩm như thiêu đốt bởi vì rượu.

Chậm rãi đem ngón tay đã chạm qua anh đặt lên môi mình, lẳng lặng dừng lại, lẳng lặng cảm thụ, cảm thụ độ ẩm thiêu đốt của anh lưu lại, thậm chí muốn thông qua nó để cảm giác sự ấm áp trên người anh.

Lẳng lặng nhìn anh thật lâu, nhìn gương mặt an nhàn khi ngủ của anh, em phát hiện em yêu anh. Thậm chí ngay cả em cũng không biết vì sao em yêu anh. Có lẽ là vì nụ cười sán lạn trước khi bước vào cửa của anh nửa năm trước. Có lẽ là vì một phút kia anh phủ thêm manh áo cho em. Có lẽ là vì một giây kia anh đáp ứng sẽ đón em dưới gốc đại thụ. Có lẽ

~Em biết tình cảm của em chỉ có thể chôn giấu thật sâu, không thể công khai dưới ánh mặt trời, không thể biểu hiện dưới ánh trăng. Cái gì cũng không thể thấy nó, người duy nhất biết đến sự tồn tại của nó chỉ có thể là chính bản thân em, chỉ có thể là chính em mà thôi!

“Cậu đang làm cái gì?”

Một câu của anh, đánh vỡ nguy trang của em, đánh nát phòng tuyến của em, đem em trắng trợn bạo khai dưới ánh mặt trời của anh.

Em nghĩ anh sẽ như những lần trước, say rượu xong liền ngã đầu ngủ. Em nghĩ anh sẽ giống như trước, ngủ say cho em lẳng lặng nhìn. Em nghĩ anh sẽ giống như trước, em nghĩ ~ em không biết em có thể làm gì, bản năng em muốn trốn, muốn rời khỏi tầm mắt phần nộ của anh.

“Cậu hôn tôi?” Hai mắt đỏ bừng của anh đột nhiên bừng tỉnh, nhìn chăm chăm em đang vô cùng xấu hổ.

“Cậu là gay?”

Em không phải, em không phải cái mà anh nói. Em muốn hôn anh là bởi vì em thích anh. Em không nghĩ sẽ cho anh biết cảm nhận của em, em không phải!

Cúi đầu, em lắc đầu qua lại. Em có thể cảm giác hốc mắt của mình đã ươn ướt.

“Cậu không biết là như vậy rất ghê tởm sao?”

“Đúng, thật xin lỗi!” Em chạy trốn. Em không dám đối mặt anh. Em không dám nghe những lời tiếp theo anh sẽ nói. Em sợ anh nói em dơ bẩn. Em sợ anh nói em biến thái. Thậm chí sợ anh sẽ nói em bệnh thần kinh!

Em không biết nên đối mặt hết thấy chuyện này như thế nào, vội vàng rời khỏi phòng anh, đem bản thân khóa trong căn phòng nhỏ của mình.

Nhìn thấy ảnh chụp treo đầy phòng, nước mắt em rơi xuống.

Có phải em đã mất đi anh, mất đi người duy nhất chịu tiếp cận em trên thế giới? Một người có thể cho em sự quan tâm. Em đã mất đi sự tin cậy của anh đối với em, có phải em phải quay về quá khứ không có anh?

Hai ngày nay anh không về nhà. Trong yên tĩnh, em chờ mong tiếng bước chân lên lầu. Em chờ mong âm thanh ồn ào này phát ra. Cái gì em cũng không mở, ngay cả tủ lạnh cũng không mở, bởi vì em sợ không nghe thấy tiếng bước chân của anh, sợ không thể nghênh đón anh trước tiên. Em sợ em sẽ bỏ qua cơ hội gặp mặt anh, bởi vì em biết, anh sắp rời bỏ em!

Nhìn thức ăn đã nguội lạnh trên bàn, có phải hôm nay anh cũng sẽ không trở về, sẽ không quay về căn phòng nhỏ khiến anh ghê tởm này? Có phải anh đã tính toán rồi đi?

Chậm rãi đi vào căn phòng nhỏ của anh, cửa không khóa chậm rãi mở ra.

Hết thấy đều sạch sẽ, giống thời điểm em vội vàng thoát ly. Chỉ là mặt trên có thêm một tầng bụi mỏng, khẳng định hai ngày nay anh không hề trở về.

Phủi đi một mặt tro bụi, đầu ngón tay trở nên xám trắng.

Là anh làm cuộc sống của em trở nên sáng lạng, em lại làm cho nó trở nên thê thảm như vậy.

“Tại sao cậu lại ở phòng tôi?”

Nhìn biểu cảm trên mặt anh, là ngạc nhiên, hay vẫn là chán ghét, em đã không còn phân rõ.

“Tôi, tôi, kỳ thật! Thật, thật xin lỗi!” Em không biết nên nói gì. Em muốn nói rất nhiều, thế nhưng chỉ có thể nói ra duy nhất một câu thực xin lỗi!

Em và anh – một người ở trong phòng, một người ở bên ngoài, đứng lặng yên.

“Tôi trở về lấy đồ đạc!” Anh đánh vỡ sự yên lặng giữa cả hai.

“.....” Em biết anh phải rời khỏi, nên em khẩn cầu ông trời đừng cho anh tìm được chỗ ở nhanh như vậy. Thế nhưng ông trời cũng chỉ cho em hai ngày!

“Cậu còn có việc gì sao?”

Em chỉ có thể cố gắng cười cười, sau đó lắc đầu. Em hy vọng khi đó trái tim đột nhiên ngừng đập, bởi vì em đã không còn khí lực di chuyển đôi chân.

“Tìm, tìm được phòng ở?”

“Phòng ở? Không có!” Nguyên lai anh chán ghét như thế, chán ghét đến nỗi cho dù không có phòng ở cũng muốn dọn ra ngoài.

Em cố gắng di chuyển hai chân, em hy vọng có thể kiên cường rời khỏi phòng anh.

Anh không hề biết, thời điểm em đi thoáng qua anh, lòng ngực đập nhanh như thế nào!

“Cậu thích tôi sao?”

Em giật mình nhìn anh, nhìn ánh mắt của anh, nhìn đôi môi khô gợt của anh. Em thích anh. Em thích anh. Em từng ở trong nhận thức của mình lặp đi lặp lại rất nhiều lần câu nói này.

“.....”

“Cậu có thể không trả lời, chỉ là tôi muốn nói, tôi không phải gay!”

Em biết, em vẫn biết anh không phải, cả em cũng không phải! Em cảm giác được cơ thể em rất đau, đau đến phát run!

“Thế nhưng tôi thích ở bên cạnh cậu!”

Sở Lăng Phong, anh không được hối hận khi nói ra những lời này, bởi vì câu nói này của anh đã trói chặt một người tên là Đinh Kỳ Thụy!

=====

2. Chương 2

Hạnh phúc đến thật đột ngột, đột ngột làm cho em sợ hãi mất đi.

Em không hỏi anh tại sao lại thích. Thậm chí cả câu ghê tởm kia đều bị em cố ý xem nhẹ. Em sợ anh sẽ nói ra đáp án mà em không muốn biết.

“Tiểu Thụy, hôm nay anh không đến đón em, tự em đón xe về nhà đi. À, đúng rồi, hôm nay đồng nghiệp của anh sẽ đến nhà mừng ngày sinh Khổng Tử, em ~!”

“Ừm, em biết!” Em cắt đứt điện thoại, nhìn anh bị đám đồng nghiệp nữ vây quanh rồi đi. Kỳ thật em chỉ cách anh vài bước sau lưng đại thụ.

Em yên lặng treo điện thoại, nhìn xe thể thao chạy vụt qua. Em biết ý nghĩa câu nói cuối cùng kia của anh. Em mỉm cười nhìn chiếc bánh ngọt trên tay. Em đã nghĩ hôm nay có thể cùng người mình âu yếm vượt qua một sinh nhật tốt đẹp. Em có thể nghe được câu sinh nhật khoái hoạt của anh trong đêm khuya, mà không phải ngày sinh Khổng Tử khoái hoạt!

Em biết anh sẽ không về nhà sớm, không phải vì anh có việc phải làm, mà bởi vì quan hệ hiện tại giữa em và anh.

Em nên đi đâu đây?

Mở măt đem tiền bỏ vào túi, nhìn quanh thành phố xa lạ, thời gian năm năm cũng không đem em dung nhập vào thành phố này. Hết thấy đều thực xa lạ.

Trong đám người đang vội cất bước, những người lướt qua bên cạnh em, bọn họ có khát vọng về nhà không?

Nhìn đèn đường lúc mờ lúc tỏ, em lẳng lặng đứng bên đường, đột nhiên cảm thấy một nỗi tịch mịch khó nói nên lời.

Có phải em đã quen cảm giác có anh bên người, nên khi anh không ở bên, em sẽ cảm thấy càng thêm tịch mịch?

“Bệnh thần kinh à, đứng ở giữa đường!”

Nghe người khác chửi rửa, em chỉ có thể mỉm cười đối hần nói thật có lỗi.

Em không thể về nhà, em biết.

Em nghĩ anh sẽ phủ thêm áo khoác cho em, nên em đã quên mặc thêm áo khoác.

Cảm nhận được gió lạnh lùa vào quần áo, em chỉ có thể lấy tay ôm chặt thân mình, làm cho chính mình không còn cảm thấy lạnh như vậy nữa.

Cái bánh ngọt kia, em đã cho rằng em có thể cùng anh chia sẻ. Em nghĩ anh có thể cùng em thổi tắt ngọn nến trên bánh sinh nhật. Em nghĩ em sẽ có được lời chúc phúc của anh!

Run rẩy ở dưới đại thụ chầm ngọn nến thứ nhất, em chưa bao giờ thổi qua nến sinh nhật, bởi vì ngày này hàng năm, phụ thân mẫu thân sẽ vì lễ Giáng Sinh mà mời giới doanh nhân, còn sinh nhật của em, ai cũng không muốn chú ý!

Nhìn ánh sáng ngọn nến lay động, nhìn con số hai mươi bốn ở trên, em nở nụ cười.

Em không có nơi nào để đi, không muốn đi khách sạn, em chỉ muốn ở dưới gốc đại thụ đợi anh tới đón em.

“Chúc cậu sinh nhật khoái hoạt ~” Đêm yên tĩnh, đã không còn đám người huyên náo, tất cả mọi người đều đã về nhà.

Chỉ có em ở đây hát khúc ca sinh nhật, ở ngã tư đường trống trải chỉ có âm thanh sâu kín của em.

Ôm lấy chân mình, lẳng lặng nhìn chiếc bánh trên mặt đất, nhìn một lần nữa ngọn nến nhỏ yên lặng, em nghĩ sẽ thổi tắt nến, nên em đã mua bao đựng nến rất lớn.

Nhìn một cây nến tàn lụi, nhìn cái bánh ngọt đã không còn xinh đẹp như ban đầu, em vẫn ngồi dưới gốc cây.

Em biết đêm đã khuya, bạn bè của anh có phải cũng đã ly khai?

Ngọn nến cuối cùng sắp tàn lụi. Em biết sinh nhật hai mươi bốn tuổi của em sắp thành quá khứ, giống như ngày xưa, không ai sẽ vì sinh nhật của em mà hoan hỉ, không ai sẽ vì em chúc phúc, không ai bảo em cầu nguyện, thậm chí sẽ không ai biết hiện tại là sinh nhật của một người tên là Đinh Kỳ Thụ, không ai biết!

Em không biết tại sao em lại khóc, nhìn ánh sáng ngọn nến, nhìn ánh sáng ngọn nến của chính mình, em khóc!

Hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn chiếc bánh ngọt của mình, nhìn bầu trời đêm tối đen.

Anh biết không, thời điểm em thấy đôi giày quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, em đã cao hứng cỡ nào?

“Chúc tôi sinh nhật khoái hoạt!” Em cố gắng cười, cho dù lệ đã rơi đầy mặt.

Nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của anh, em biết mình khi đó thật xấu, kỳ thật em vẫn rất xấu, thậm chí em bắt đầu hoài nghi tại sao anh lại thích em!

Khi đó anh kéo tay em đứng lên, nhưng bởi vì ngồi lâu quá, em thực khó khăn đứng vững.

Anh không nói gì với em, chỉ gắt gao bắt lấy em, đem em kéo vào xe.

Em không biết em làm sai cái gì, nhưng em có thể thấy ánh mắt phẫn nộ của anh.

Anh không khởi động xe, em và anh chỉ im lặng ngồi ở trong.

Em không dám nhìn anh, không dám đối mặt anh, em chỉ có thể nhìn ngã tư đường tối đen phía trước, còn có ánh sáng ngọn nến chưa tắt phản chiếu qua tấm kính.

“Tại sao không trở về nhà?” Có thể nghe ra sự tức giận của anh.

“Em, em không muốn quấy rầy anh!” Em không nói ra em sợ cái gì, em sợ anh ở trước mặt mọi người phủ định sự tồn tại của em, cho nên em lựa chọn chính mình rời đi.

Anh đột nhiên ôm lấy em, “Tại sao không nói cho anh biết hôm nay là sinh nhật em? Tiểu Thụ, anh muốn biết toàn bộ mọi chuyện của em!”

Em có thể cảm giác được độ ấm của anh, nỗi đau của anh, em biết anh yêu em!

Ngày đó em nhận được lễ vật của anh, nhận được tình yêu của anh đối với em. Đây là lễ vật tốt nhất em nhận được hai mươi mấy năm qua. Về sau em mới phát hiện, phần lễ vật tốt nhất đời này em thu được, chỉ là trong suy nghĩ của em!

Em yêu anh, nếu có một ngày em phải chờ đợi, em sẽ ở dưới gốc đại thụ, mặc kệ bao nhiêu lần, mặc kệ bao nhiêu lâu, mặc kệ anh có còn xuất hiện giống như hôm nay, em cũng sẽ chờ, cho đến thời khắc trái tim em ngừng đập!

Sở Lăng Phong, thật lâu về sau em mới phát hiện, anh là một thợ săn ôn nhu, mà e, chỉ là con mồi ngu xuẩn khờ dại, từng bước một rơi vào bẫy rập đã chuẩn bị tốt của anh, cuối cùng không thể tự thoát ra được!

Anh thật ôn nhu, lời nói ôn nhu, nụ cười ôn nhu, thậm chí làm tình cũng ôn nhu, anh cho em tất cả những ôn nhu chưa từng, chưa từng có.

Nếu khi đó có người hỏi em, cậu có cảm thấy hạnh phúc không?

Em sẽ mỉm cười nói với hắn, em hạnh phúc, em rất hạnh phúc, bởi vì em được anh yêu.

Ngày đó anh ôn nhu như vậy, ôn nhu nói với em, “Tiểu Thụ, em cùng anh tham gia một buổi tiệc đi!”

Cho dù anh và em mỗi ngày cùng ngủ một giường, em cũng không ảo tưởng đến trường hợp anh mang em đi gặp công chúng.

“Không, không cần, em, em ở nhà chờ anh thì tốt rồi!” Em không có dũng mạo xuất chúng, không có tài sản có thể khoe ra, thậm chí quan hệ của em và anh cũng là không thể công khai.

“Em đang lo lắng cái gì, không thành vấn đề, Tiểu Thụ của anh rất tuần tú!” Lúc ấy anh nhẹ nhàng ôm em, vẫn có thể nghe thấy mùi thuốc lá thảo nhiên như cũ của anh. Anh sẽ không hút thuốc ở nhà, bởi vì anh nói em từng phẫu thuật, đối thân thể không tốt.

“Nhưng, nhưng mà em, em không có quần áo thích hợp để mặc!” Tựa vào vai của anh dị thường thoải mái.

“Anh đã chuẩn bị tốt cho em!” Một bộ tây trang tuyết trắng, nơ đỏ thắm, thực hoa lệ nhưng thực thanh lịch.

“Em, của em?” Đưa tay chạm đến bộ quần áo xa hoa, em chưa bao giờ mặc qua tây trang, nhà của em vẫn thường tổ chức yến hội, nhưng tất cả yến hội đều không có sự xuất hiện của em, bởi vì em bình thường, em ngu xuẩn, em trầm mặc!

“Thử xem xem!” Đem em đẩy mạnh vào toilet, em vui sướng thay.

Sợi vải mềm mại, dung mạo bình thường, quần áo lại cắt dị thường hoa lệ, tinh tế, em trong gương dường như bay lên cành cây thành phượng hoàng.

“Em rất đẹp, thực thích hợp với em!” Ca ngợi bên tai, em ngu xuẩn nghĩ hết thấy đều là sự thật, nghĩ đến mặc long bào vào em chính là hoàng đế!

Đêm hôm đó, anh và em dây dưa trên giường, anh vuốt ve vết sẹo trước ngực em, “Đã không có việc gì phải không?”

“Không có việc gì, đã tốt lắm rồi!” Không muốn phá hư bầu không khí, em mỉm cười nói, quả thật, trái tim hiện tại có thể thừa nhận vận động kịch liệt của em, cũng có thể nói là khởi hân, chỉ là mỗi ngày vẫn phải uống thuốc. Thế nhưng em cũng không cho anh biết, em sợ anh lo lắng, rất nhiều năm về sau, giống như đêm nay, thời điểm ở một mình em đã suy nghĩ, nếu anh biết tình trạng cơ thể của em, anh có phải vẫn đem em kéo vào bẫy rập của anh?

Ngọn đèn xa hoa, đứng trong đám người, có rất nhiều phóng viên, rất nhiều thương trường tinh anh. Tuy rằng em không trải qua trường hợp lớn như vậy, nhưng em biết, tụ hội hôm nay thực đặc biệt, tựa hồ hết thấy đều đang chờ đợi cái gì.

Gắt gao theo sát bên cạnh anh, đây là việc duy nhất em có thể làm.

“Tại sao mày lại ở đây?” Âm thanh quen thuộc, ngữ khí lạnh như băng, bởi vì người nói chính là ba em.

Quay lại nhìn ba, sợ hãi khó hiểu, muốn bắt lấy tay anh, chính là thời điểm đó, em đột nhiên phát hiện anh không ở bên cạnh em. Em hốt hoảng tìm kiếm thân ảnh anh, thế nhưng lại tìm không thấy.

“Con, bạn con mang con tới!” Em không dám nhìn thẳng vào mắt ba, em biết ông hổ thẹn vì em.

“Hừ ~, mày ~”

“Đinh tiên sinh, ngài tìm cậu ấy có chuyện gì à?” Nhìn thấy anh tiêu sái vui vẻ một cách khó hiểu với ba em.

“Nga, nguyên lai là Sở tiên sinh, hạnh ngộ hạnh ngộ, ngài biết vị này?” Ba tôn kính khi nhìn thấy anh, lúc này em mới phát hiện anh vĩ đại như vậy.

“Câu ấy là vợ của tôi!” Khi đó em giật mình không thua gì ba, giật mình nhìn nụ cười của anh, em nghĩ anh sẽ nói em chỉ là bằng hữu, bạn học của anh.

“Ba ~” Không hề báo trước bị ba đánh ngã trên mặt đất, khi đó trong đầu em trống rỗng, mờ mịt nhìn đám người vây xem xung quanh, mờ mịt nhìn sự phẫn nộ của ba, mờ mịt nhìn chị gái ra sức giữ chặt anh trai và em trai đang muốn xông lên, mờ mịt nhìn anh đứng một bên

~Khóe miệng nhè nhẹ ngậm chặt, mặt đau đớn như vậy, em biết em lại làm ba mất mặt.

Đột nhiên em bị anh ôm lấy, nhìn anh xem như không có gì tiêu sái ra đại môn, bên tai là tiếng chửi rủa của ba, trên người em là một mảnh lạnh như băng. Em không biết vì sao, khi đó em thấy trên mặt anh xuất hiện nụ cười như có như không.

Anh có phải cảm thấy em thật ngu xuẩn, đại đột làm cho người ta cảm thấy đáng thương?

Em biết em yếu đuối, không có dũng khí đối mặt sự thật, cho dù em cảm thấy anh bất thường, nhưng bản năng em phủ định.

Anh yêu em, đây là em tự khẳng định với chính mình.

Cuộn mình trong phòng khách, trên mặt đất, trên bàn, trên TV đều là hình ảnh ngắt quãng anh ôm em, còn có tuyên bố “từ con” của ba.

Em đã cho em có thể tiếp tục lừa chính mình, lừa chính mình anh ôm em chỉ là vì chứng minh anh yêu em!

“Tôi đã nói, chỉ cần tin tức được công bố, Đinh thị sẽ không còn là uy hiếp với chúng ta, bởi vì chuyện nhà bị dèm pha, cổ phiếu của bọn họ sẽ không thăng, thu mua cũng sẽ thật thành công! Phải biết rằng, tôi chờ thời khắc này đã thật lâu!”

Muốn tìm kiếm an ủi của anh, nghe thấy lại là cuộc đối thoại tàn khốc của anh.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, nhìn thấy anh buông điện thoại đi về phía em, em chỉ có thể lui từng bước về phía sau. Anh không hề biết em vẫn tự nói với mình phải tin tưởng anh, tín nhiệm anh, bởi vì anh yêu em!

“Anh gạt em?” Run rẩy hỏi anh, “Vì chuyện này ~?”

“.....”

Anh không trả lời, có phải đại biểu anh thừa nhận, “ Anh giải thích đi ~ anh nói không phải như vậy đi!” Nắm chặt quần áo anh, điên cuồng hét chói tai, trái tim truyền đến những nhịp đập rối loạn, “Nói cho em biết anh yêu em ~!”

“.....”

Mặc em lạp xả, mặc em xé rách, anh vẫn chỉ nhìn em, không giải thích, thậm chí không nói gì.

“Nói cho em biết, nói cho em biết không phải như những gì em nghe được, nói cho em biết~!” Ngồi bệch xuống đất, vô lực ôm chặt trái tim, khẩn cầu anh có thể giải thích, khẩn cầu có thể nói cho em biết anh vẫn yêu em như trước, khẩn cầu anh có thể nói tiếp cận em không phải vì sự nghiệp của anh!

Em sẽ tin tưởng, em nhất định sẽ tin tưởng, cho dù anh nói vừa rồi chỉ là ảo giác, em cũng sẽ tin tưởng. Anh gạt em, em sẽ cam nguyện là người mù kẻ điếc, ngu ngốc cái gì cũng không biết!

“Đúng như em nghe được, tôi tiếp cận em là vì thu mua máy móc của Hóa Duyên. Công ty ba em và công ty tôi thực lực ngang nhau, không có biện pháp, tôi chỉ có thể ~!”

“Không được nói ~ không được nói nữa, tôi van cầu anh!” Tôi không muốn nghe, không muốn nghe, che chặt lỗ tai, ngồi chồm hổm trên mặt đất, không muốn nghe, không muốn nhìn, không muốn suy nghĩ!

Không thấy anh rời đi, không nghe thấy anh rời đi, chỉ biết thời điểm em mở to mắt, trong căn phòng tối đen chỉ có một mình em, một người cuộn mình ở góc tường, nhìn quanh căn phòng của mình.

Chậm rãi đứng lên, trái tim đã bắt đầu run rẩy, thật lâu không có cảm giác, thật lâu không có đau đớn, sự xuất hiện của anh đã làm cho em quên đi nỗi đau của mình.

Phòng của em, trên trần nhà vẫn treo đầy ảnh chụp như trước, bên trong là khuôn mặt tươi cười của anh và em!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, nhìn thấy hạnh phúc của em, nước mắt lướt qua, có phải muốn thuyết minh hạnh phúc của em đã mất đi?

Hiện tại có phải anh đang ở trong thế giới của anh cười nhạo sự ngu xuẩn của em, khờ dại của em, ngây ngốc tin tưởng anh lại yêu thương một phiên dịch viên nhỏ nhỏ như em?

“Tiểu Thụ không thể khóc, ba ba sẽ không thích!” Lúc này lời mẹ vẫn thường nói vang lên bên tai.

Lau khô nước mắt, nhìn chính mình tiều tụy trong gương, khoe miệng dần dần nhếch lên, cười nhạo chính mình trong gương, cười nhạo kẻ đáng thương đáng buồn nhất thế giới này, “Mày cho là mày rất được sao? Mày cho là mày rất cao quý sao? Mày cho mày là ai, dựa vào cái gì làm cho hấn thích mày, mày nhìn lại chính mình đi, có gì đáng giá người khác thích, mày nói đi, từ nhỏ đến lớn ai đã nói thích mày? Mày thật ngu ngốc!”

Đúng vậy, em dựa vào cái gì làm cho người ta yêu? Bằng cái gì?

“Cậu không biết là như vậy rầy ghê tởm sao?” Đây là anh từng nói với em, thực ghê tởm, lời anh nói lúc vừa tỉnh ngủ là lời nói thật, có phải thời điểm anh ôm em cảm thấy thật ghê tởm, cảm thấy người nằm dưới thân anh là một đại nam nhân thật ghê tởm? Có phải anh rất muốn nôn? Làm bộ khoái hoạt thật vất vả có phải không? Làm bộ hạnh phúc rất thống khổ có phải không? Làm bộ hưởng thụ thật bất đắc dĩ có phải không?

“Ha ha ha ha ~!” Người trong gương nở nụ cười, tự mình ngoài gương cũng cười, cười đến cả người run rẩy, cười đến chỉ có thể ngồi bệch trên sàn gạch lạnh như băng, cười đến chỉ có thể nằm trên mặt đất thô.

Em đã đi vào bẫy rập của anh, anh đã thành công, có phải về sau anh sẽ không còn xuất hiện nữa?

Con sẽ không khóc, mẹ à!

Từng khóc bởi vì muốn ba chú ý, đối lấy chính là chữ rửa cùng khinh thị của ba!

Từng khóc bởi vì muốn anh ôn nhu quan tâm, đối lấy chính là anh lừa gạt cùng dối trá!

Đừng khóc, là bởi vì đã không còn gì có thể làm cho em khóc, đã không có ba, sao còn hy vọng xa vời ba chú ý, đã không có giá trị đối với anh, sao còn khẩn cầu anh ôn nhu quan tâm!

Mọi thứ đã không còn, tất cả đều đã tiêu thất, ai cũng không là ai, Đinh Kỳ Thụ vẫn là chính mình, vẫn là một phạm nhân thật đáng buồn, không có đầu óc thông minh, không có gia thế xuất sắc, thứ duy nhất có chính là căn phòng thuê trần đầy ảnh chụp, và một khối thân thể tàn tạ, có chính là hạnh phúc hư ảo, sự thật lừa gạt!

Nhắm mắt lại, hắc ám bao phủ hết thấy, không có sự thật, không có tin tức, không có dối trá của anh.

Bất luận anh chưa từng yêu em, em vẫn cảm ơn sự bố thí này, bố thí cho em một chút hạnh phúc ngắn ngủi này!

Cám ơn!

Mở to mắt thấy hết thấy đều trắng noãn, hương vị thuốc sát trùng đã lâu không ngửi, âm thanh tí tách của dụng cụ đã lâu không nghe, hết thấy đều đã thật lâu không cảm nhận, em biết trái tim bắt đầu bãi công!

Ai đưa em tới bệnh viện?

Em khẩn cầu chính là anh, nhưng nhìn thấy lại là khuôn mặt lo lắng của chị gái!

“Tĩnh?” Lời nói dịu nhẹ, em biết nàng trộm đến xem em.

Cố gắng mỉm cười với nàng, nàng đã cứu em một mạng, em hân là nên cảm tạ, thế nhưng tại sao em lại thất vọng?

“Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt!”

Không nghĩ, cái gì cũng không suy nghĩ, cánh tay vẫn như cũ đặt lên lòng ngực, cảm nhận được sự rung động của nó, nếu có một ngày, nó không đập nữa, anh có bi thương không?

Lại nhắm lại hai mắt, vẫn là hắc ám quen thuộc.

Chỉ là em không trốn tránh được sự thật!

“Đừng nghĩ, tiểu Thụ, sau này còn có thể tìm, tìm một cô gái thành thật, an an ổn ổn sống!” Cảm nhận được chị gái đắp chăn cho em.

Thế nhưng, em còn có thể đi tìm một cô gái sao?

Không thể, không có khả năng!

Hạnh phúc đối với em đã quá đổi xa xôi.

Không hề nói dối, thời điểm biết được sự thật, em đã không còn tiếp tục ảo tưởng hy vọng xa vời!

=====

3. Chương 3

Đàn độn ở bệnh viện vài ngày, nghe thật lâu những dặn dò chưa từng nghe qua, mờ mịt nhìn bác sĩ tiến tiền xuất xuất, bên tai vẫn có chị gái khuyên bảo, mà em chỉ có thể hơi hơi mỉm cười, sau đó là gặt đầu.

“Tiểu Thụ, đây là một trăm vạn, em giữ mua thuốc, dùng hết cho... em nữa, em có biết, ba ba ông ~!” Trước khi xuất viện một ngày em cố gắng khuyên chị đừng tới gặp em, trước khi đi nàng lại đưa cho em chi phiếu.

Đúng vậy, vô dụng như em, tuy rằng đã rời nhà đi thật lâu, nhưng mỗi ngày uống thuốc đều là trong nhà chuẩn bị tốt cho em. Tiền phiên dịch căn bản không có khả năng trả được tiền thuốc, nhưng đã đoạn tuyệt quan hệ, vậy thuyết minh em đã không còn tiền để mua thuốc!

Thông thả tiêu sái đi trên đường, không nghĩ ngồi xe, chỉ nghĩ muốn thông thả mà đi.

Đi qua ngã tư đường xa lạ, đi ngang con đường quen thuộc, nhìn những tòa nhà xa lạ, nhìn những mái nhà quen thuộc, em vẫn dừng lại dưới tàng cây, vuốt ve vỏ cây thô ráp quen thuộc. Tựa hồ hết thấy đều giống như quá khứ, cái gì cũng không thay đổi, anh chưa từng nói dối em.

Chỉ là tất cả đều là nếu, em có thể dưới tàng cây chờ anh, mà anh đã không còn lý do gì đến dưới tàng cây tìm em!

Những cảnh vật trước mắt này đã từng chạy qua, khi đó anh ở bên tai em nói đây là tốc độ, còn em sẽ mỉm cười với anh.

Đêm khuya tối tăm, em đứng dưới lầu nhà mình, nhìn thấy ngọn đèn, trái tim kịch liệt nhảy lên. Em ngu xuẩn nghĩ đến anh ở trong nhà chờ em, chờ con mèo anh từng lừa gạt đến bây giờ trái tim vẫn ngu ngốc đập mạnh vì anh.

Bước nhanh vào đại lâu, anh có phải đã đợi thật lâu?

Lo lắng đi lên đại lâu, em thậm chí cảm thấy được thang máy ở lầu ba quá chậm, muốn chạy lên lầu.

Em lo lắng bước thật nhanh vào trong, em sợ em chậm một chút sẽ mất đi cơ hội gặp anh.

Hành lang yên tĩnh, em chỉ có thể nghe thấy âm thanh rộn ràng của trái tim. Anh biết không, em rất khẩn trương, khẩn trương đến ngay cả cái chìa khóa đều bắt đầu run rẩy, khó khăn đem đại môn mở ra, ở cửa là giày da của anh.

Em biết anh còn chưa đi, em biết anh tới thăm em!

Rất nhanh tiêu sái đến phòng khách, nghe thấy âm thanh loáng thoáng.

Anh có phải rất khoái nhạc? Thế nhưng người làm cho anh khoái hoạt không phải là em!

Anh có phải thật thỏa mãn? Thế nhưng người làm cho anh thỏa mãn vẫn không phải em!

Trên cái giường anh và em từng dây dưa, đã không còn thân ảnh của em, có chính là một người phụ nữ với dáng người nóng bỏng.

Che ngực, che miệng lại, em sợ quấy rầy chuyện tốt của anh!

Rời xa cửa phòng, lui về phòng khách tối đen, không nghĩ trở về phòng, bởi vì nơi đó đều là khuôn mặt tươi cười của anh.

Theo thói quen cuộn tròn thân thể, chỉ là em không khóc, lẳng lặng mỉm cười với ánh trăng ngoài cửa sổ!

Em đã sớm biết như vậy, không phải sao?

Thế nhưng tại sao trái tim vẫn cảm thấy đau đớn, tại sao?

“Không thể khóc, đừng khóc!” Em nói với chính mình đừng khóc, nói cho bản thân không thể khóc. Tiếng khóc sẽ quấy rầy bọn họ. Em thương anh, sao có thể quấy rầy anh, sao có thể!

Cắn chặt tay mình, không cho nước mắt tràn ra!

Đêm vẫn yên tĩnh, tối đen một mảnh, giống như chung quanh em!

“Có muốn ăn bữa sáng không, tôi làm ba phần!” Em mỉm cười nhìn anh từ trong phòng đi ra, phát hiện sự kinh ngạc trên mặt anh, em biết anh nghĩ chúng ta cãi nhau, em sẽ không trở về. Dù vậy em cũng không có bất cứ quyền gì, bởi vì anh căn bản không cần, không phải sao?

“Không được, tôi đi trước!” Người phụ nữ xinh đẹp, nàng là người tình mới của anh sao?

“Cậu muốn thế nào?” Anh lãnh đạm nói, em mỉm cười lắc đầu. Em không dám nhìn anh. Em sợ em sẽ không khống chế được chính mình. Em sợ em sẽ nói với anh em yêu anh. Em sợ em sẽ cầu xin anh đừng rời xa em.

“Cái gì thế nào chứ, mau ăn bữa sáng đi!”

Cho anh ly sữa, bánh mì đã nướng kỹ.

“Tôi không yêu cậu!” Nghe thấy thanh âm rõ ràng của anh, trái tim truyền đến chính là đau đớn.

“Tôi đi cho thêm đường, sữa thật nhạt!” Rời đi chỗ ngồi, trốn vào phòng bếp, em sợ em sẽ không khống chế được!

“Tôi không yêu cậu, cậu có nghe thấy không, tôi không yêu cậu!”

Em nghe thấy được, nghe thấy được, nghe thấy được anh nói không thương em. Em nghe thấy anh phẫn nộ đá cửa đi ra. Em đều nghe thấy được, chỉ là những điều anh nói em đều biết, em đều đã biết, thế nhưng em không cần, thật sự không cần!

Dù vậy tại sao tay lại sai đường không được? Em dùng sức muốn bỏ vào, lại làm ngã ly sữa!

Nhìn thấy sữa chảy xuống, không thể hét lên!

Cười nhìn dòng sữa, em nghĩ sẽ lau khô, lại phát hiện có chất lỏng ẩm áp chảy xuống!

“Em biết em biết, em đều biết, chỉ là em không xa cầu tình yêu của anh, em chỉ muốn ở lại cạnh anh, như vậy cũng là sai sao? Có sai sao?”

Em biết em điên rồi, em biết!

Đối với căn phòng không một bóng người kêu to, em điên cuồng đem ly sữa ném đi, chính là lúc cái ly rơi xuống đất, âm thanh biến mất, còn lại vẫn chỉ là mình em trong căn phòng yên tĩnh, sẽ không có người thứ hai xuất hiện, sẽ không!

Ngồi bệch xuống đất, lắng nghe trái tim mình nhảy lên.

Em yêu anh, Sở Lăng Phong, cho dù anh từng lừa gạt em, lợi dụng em!

Sở Lăng Phong, em không xa cầu tình yêu của anh, chỉ hy vọng anh cho em ở lại cạnh anh, cho em có thể thấy anh, cho đến khi trái tim em ngừng đập.

Chẳng lẽ yêu cầu của em quá cao sao?

“Tiểu Phong, chúng ta đi tàu lượn vòng siêu tốc đi!” (ta chém, ta thật sự không biết trò này, ai biết chỉ giùm cái, =.=)

“Cậu bệnh thần kinh à! Đồ ~”

“Tiểu Phong, cậu dẫn tôi đi tàu lượn vòng siêu tốc nha!”

“Đồ ~!”

“Tiểu Phong, tôi ~!”

“Đồ ~!”

“Tiểu ~!”

“Điện thoại đã đóng, thỉnh ~!”

Em điên rồi, em biết, nhìn điện thoại trong tay, bên trong là tin tức anh tắt máy.

Đứng ở hướng vào công viên trò chơi, không còn nhiều người lui tới nữa, sự ồn ào náo nhiệt hiện tại cũng không có, bởi vì bây giờ trời đang mưa!

Ném xuống di động trong tay, hẳn đã không cần không phải sao?

Từng có người nói qua, ngồi trên tàu lượn vòng siêu tốc có thể làm nước mắt lưu trở về!

Cho nên em muốn ngồi thử, chỉ là trái tim không thừa nhận được!

Nhìn thấy tàu lượn vòng siêu tốc trong mưa, đã được xây dựng rất nhiều năm, bởi vì đây là “tàu lượn vòng siêu tốc” rất nổi tiếng.

Mờ mịt đứng sau đội ngũ xếp hàng, nhìn tàu lượn vòng siêu tốc, anh không đến ngồi cùng em sao?

Không có mang dù, chung quanh là ánh mắt tò mò, mà em chỉ có thể cố gắng không cho nước mắt tràn ra, lặng lẽ đứng đợi.

Cúi đầu, theo đội ngũ đi tới, em biết rất nhanh sẽ đến phiên em!

Tiểu Phong, em sẽ không khóc, ngồi xong tàu lượn vòng siêu tốc lần này em sẽ không khóc nữa!

Anh yên tâm, thật sự, em sẽ không tiếp tục quấy rầy anh!

“Cậu điên rồi sao!” Cổ tay bị người giữ chặt, cường ngạnh thoát ly đám người, em biết là anh, anh tới đi với em!

“Tiểu Phong, tôi biết cậu sẽ đến, tôi mua hai tấm vé!” Em vui sướng quơ quơ tấm vé trong tay.

“Cậu nháo đủ chưa?” Nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của anh, em vẫn mỉm cười như cũ.

“Tôi không yêu cậu!”

Em biết, anh đã nói vài lần, sao mỗi lần đều phải nói ra, “Tôi biết, chúng ta đi tàu lượn vòng siêu tốc đi!”

Muốn lôi kéo tay anh, lại bị anh hất ra, chỉ là em vẫn cố chấp níu lấy đôi tay dày rộng ấm áp kia của anh.

“Tôi phải kết hôn!”

Tay dừng lại ở khoảng không sắp chạm vào anh, em buông lỏng tay nhìn anh.

“Tôi sẽ quay về Mỹ định cư, vĩnh viễn không trở lại!”

Thu hồi ý nghĩ muốn đụng vào tay anh, em phát hiện nó thật bản.

Em không biết em nên nói cái gì. Em chỉ có thể từng bước lui về phía sau, từng bước rời đi. Em biết ngay cả quyền được ở lại bên cạnh anh, em cũng không có!

“Tôi đưa cậu về!”

Em mỉm cười lắc đầu, lần này em dừng cảm nhìn anh. Em phát hiện anh cũng ướt, nhìn mái tóc và khuôn mặt ướt đầm của anh, em lại cảm thấy anh vẫn tiêu sái như vậy. Thê tử của anh nhất định rất được đi, mà em chỉ là một con mồi ngu xuẩn bên lề cuộc sống của anh, một công cụ không có tác dụng gì, không hơn!

“Không cần, tôi có thể tự mình trở về! Cám ơn ngài, Sở tiên sinh!” Mỉm cười xoay người đi, trên mặt tràn ngập nước mưa, nhưng lại bị em nuốt cạn.

Nguyên lai không phải anh đến đi tàu lượn vòng siêu tốc với em. Nguyên lai anh không phải đến ngăn cản em tự sát. Nguyên lai anh chỉ đến nói cho em biết tin anh sắp kết hôn. Nguyên lai anh sắp rời đi thành phố có em!

Đi qua con đường gập gềnh nước mưa, bên người là tiếng xe gào thét chạy qua. Mưa to điên cuồng tập kích em, bọt nước xe tiên khởi(xe chạy ngang làm văng nước lên) cũng không buông tha em. Trái tim truyền đến đau đớn làm cho em biết em vẫn tồn tại trên thế giới này!

Anh phải kết hôn, em hẳn là nên chuẩn bị hạ lễ kết hôn cho anh?

Ngẩng đầu, nhìn những hạt mưa khó phân định trong bầu trời đêm đen tối, hé miệng, có thể cảm giác được nó rơi vào trong miệng lạnh như băng!

Em sẽ cho anh một phần lễ vật tân hôn, cho dù nó đối với anh không tính là gì, nhưng em sẽ cho anh toàn bộ những gì còn sót lại của em.

Bởi vì em yêu anh, cho đến thời khắc trái tim em ngừng đập!

Mà cái yêu cầu không cao kia, em đã không muốn hy vọng xa vời!

Rời đi ngày mưa kia đã một tuần!

Em đã bảy ngày không trông thấy anh!

Kim Đồng Ngọc Nữ, thực xứng một đôi, nhìn thấy anh cùng nàng trên TV, không khí tràn ngập niềm vui, tâm tình anh lúc này rất vui sướng đi!

Mà em vẫn chỉ là một người không ai cần!

Mỉm cười nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, mỉm cười nhìn anh ôn nhu kéo nữ nhân xinh đẹp kia.

“Tổng giám đốc công ty Quỳnh Diên Sở Lăng Phong cùng vị hôn thê Anda tiểu thư mười giờ sáng ngày hai mươi tám tháng chín sẽ đáp phi cơ, đến nước Mỹ thành hôn ~!”

Thật nhanh, không phải sao?

Sau khi anh tuyên bố kế hoạch của anh thành công, mới hơn một tháng a, anh liền sắp đi trên thảm đỏ, mà em chỉ có thể nhìn anh rời xa!

Hờ hững đứng lên, dọn dẹp lại căn phòng đã lâu không được lau chùi, hơn một tháng chưa từng giao bài công tác, hẳn là đã bị sa thải đi!

Buông vãn kiện phiên dịch trước bàn máy tính, nhìn thấy địa chỉ liên lạc rõ ràng phía trên! Em chỉ có thể nhìn nó mỉm cười!

Em sẽ tặng anh lễ vật tân hôn, em sẽ!

Cho dù anh không hề cần nó!

Ngày thứ tám sau khi anh rời đi, em gọi điện thoại cho anh!

Em tinh tường nhớ rõ đó là một đêm bầu trời thoáng đặng. Bầu trời đêm không sao là tĩnh mịch như vậy!

Chỉ có ánh trăng treo trên trời, có phải nó cũng cần một người làm bạn?

“... Thịnh ngài nhẩn lại sau tiếng bíp!” Em biết anh không có nhà, cho nên em mới dám gọi điện thoại cho anh.

“Tiểu Phong ~!” Ngồi trên mặt đất lạnh băng, nhìn ảnh chụp chung của em và anh, khi đó anh cười đến thật hạnh phúc, hạnh phúc làm cho em đã quên thân phận chính mình, “Thật xin lỗi, tôi biết không nên gọi cho cậu, chính là, tha thứ lần tùy hứng cuối cùng của tôi!”

“Tôi biết cậu không thương tôi, kỳ thật vào thời điểm cậu nói thích tôi tôi cũng giật mình. Thế nhưng tôi không có năng lực kháng cự hạnh phúc đã đến. Tôi đã cho tôi có thể có được ~ ha ha, thật ngu ngốc đi!” Cố gắng làm cho chính mình không khóc, “ Kỳ thật, cậu cứ cười tôi khờ, cười tôi xuẩn đi, cười tôi con cóc còn tưởng rằng thật sự có thể ăn đến thịt thiên nga, ha ha, kỳ thật hết thấy đều đã qua, tôi biết, cậu không yêu tôi, tôi cũng biết, chỉ là tôi có thể hướng cậu đề một yêu cầu cuối cùng không?”

“”

“Có thể gặp mặt tôi lần cuối không? Tôi biết cậu muốn đi Mỹ!”

“Tôi muốn tặng cậu một phần lễ vật, chúc mừng tân hôn của cậu! Ngày cuối cùng trước khi cậu đi, có thể gặp tôi một lần nữa được không?”

“... Tôi biết cậu không muốn gặp tôi. Dù vậy tôi sẽ ở dưới tàng cây chờ cậu...!”

“... Em chờ anh...”

“Cám ơn ~!”

Cắt đứt điện thoại, vẫn nhìn điện thoại thật lâu, em không biết anh có đến không, càng không biết anh có nghe thấy đoạn ghi âm điện thoại này hay không.

Anh sẽ đến phải không?

Tiểu Phong?

Anh có thể cho em gọi anh như vậy không?

Có phải anh đối với em có một tia cảm tình, cho dù đó không phải tình yêu, cho dù đó chỉ là đồng tình?

Anh sẽ đến phải không?

Đóng cửa phòng, yên tĩnh bao phủ hết thấy!

Em sẽ ở dưới tàng cây chờ anh!

Ngày thứ chín khi anh rời đi, em ở dưới tàng cây chờ anh!

Chờ đợi, thế giới có phải chỉ còn lại chờ đợi?

Chờ đợi dưới tàng cây, giống như thời điểm sinh nhật ngày hôm đó.

Chỉ là ngày đó em cũng không hy vọng xa vời anh sẽ đến, mà anh lại xuất hiện, mở ra cánh cửa xe thể thao màu lửa đỏ đón em về nhà!

Mà hôm nay, em chờ mong sự xuất hiện của anh, theo con đường quen thuộc kia xuất hiện!

Nhìn những chiếc xe xuôi ngược, em cuộn mình dưới gốc cây.

Em không dám nhắm mắt lại, sợ anh sẽ tìm không được người nhỏ gầy như em.

Trong ngực là chiếc rương nhỏ chứa ảnh chụp chung của em và anh. Em hy vọng em lúc nào cũng có thể khắc khắc mang nó theo. Em hy vọng nó có thể chứng minh anh vẫn có cảm tình với em. Em hy vọng nó có thể cho em vận may. Em hy vọng anh có thể xuất hiện, bởi vì bên trong mỗi khuôn mặt đều cười!

Nhìn thấy xe cộ trên đường dần dần thưa thớt, nhìn thấy bầu trời không sao càng ngày càng tối đen.

Em vẫn chờ dưới gốc cây, ôm chặt kỷ niệm giữa anh và em!

Vẫn không dám ngủ, vẫn không dám rời mắt khỏi ngã tư đường nơi anh có thể xuất hiện.

Chỉ là ngã tư đường vẫn trống trơn, và trái tim của một người vẫn chậm chạp vỗ từng nhịp đập!

Anh sẽ đến, phải không?

Em biết anh sẽ đến!

Em biết!

Có lẽ chỉ có lừa gạt chính mình mới có thể có dũng khí chờ đợi. Em biết em dùng lời nói dối lừa gạt bản thân, thế nhưng em vẫn muốn tin tưởng lời nói dối của mình!

Anh đón em trở về. Anh sẽ đón em trở về. Sau đó em sẽ cho anh, em đưa lễ vật cho anh. Anh sẽ đến!

Em biết!

Ngày thứ mười khi anh rời đi, em dưới tàng cây nghênh đón những luồng hào quang rực rỡ đầu tiên của thái dương!

Anh chưa đến!

Nhìn đồng hồ trên tay, bảy giờ!

Có lẽ buổi tối anh không rảnh, có lẽ buổi sáng anh sẽ đến!

Một vòng

~Kim giây qua một vòng, anh chưa đến!

Hai vòng, ba vòng

~Kim phút qua một vòng, anh vẫn chưa đến!

Bốn vòng, năm vòng

~Kim đồng hồ qua một vòng, anh vẫn chưa đến!

Anh sẽ đến đúng không?

Anh sẽ đến gặp em đúng không?

Chẳng lẽ anh không đồng tình với em nữa sao?

Nhìn thấy kim đồng hồ lại qua một vòng!

Chín giờ, anh không trở lại sao?

Yên lặng đứng lên, nhìn ngã tư đường mờ mịt, hai chân chết lặng đã không còn cảm giác!

Đây không phải giống quan hệ của em và anh, một giây trước em căn bản không biết cái gì gọi là đau, giây tiếp theo lại cảm giác được nỗi đau thẳng nhập nội tâm!

Mười giờ, anh sẽ không đến đây, em biết!

Mờ mịt nhìn không trung, anh có phải đã ly khai thành phố có em!

Đột nhiên thấy đối diện một chiếc xe thể thao màu lửa đỏ chạy như bay đến.

Anh đã đến rồi, anh đã đến rồi, em biết anh sẽ đến gặp em, em biết!

Em biết em tươi cười chạy đến. Em biết em không khóc chạy đến. Anh ngay tại con đường đối diện. Anh sắp đứng trước mặt em, sau đó đón em về nhà!

Không muốn để anh chờ đợi, em chạy vội qua!

Ảnh chụp tung bay, bên trong là anh cùng em tươi cười.

Xe ngừng, chiếc xe màu đỏ ngừng trước người em, thế nhưng em lại bắt đầu tung bay

~Bầu trời màu lam, mây màu trắng, xe màu đỏ

~Anh không xuất hiện!

Người xuống xe không phải là anh!

Vào thời điểm em nhắm mắt, anh vẫn không xuất hiện!

Dưới tàng cây không có em chờ anh, em không đợi!

Mỉm cười nhắm mắt lại!

Không đợi, không hề đợi!

Tiểu Phong, em vĩnh viễn đợi không được anh, bởi vì em là một gốc cây vĩnh viễn sẽ không đi, mà anh là cơn gió cũng sẽ không dừng lại!

Thụ không đợi được phong, mà em chờ không được anh!

=====

4. Chương 4

Nhìn bức ảnh trắng đen, gầy yếu, trì độn là đánh giá đầu tiên của tôi đối với em!

Khi đó tôi cảm thấy rất kỳ lạ, Đình gia lấy mỹ mạo xuất sắc cùng trí tuệ nổi danh, không có bề ngoài xuất sắc, không có đầu óc thông minh, thậm chí thân thể cũng không tính tốt nhất, như thế nào sinh tồn trong đại gia đình này?

Giả mạo là bạn học trung học của em, lại phát hiện em đối với bạn học của mình căn bản không biết.

Cố ý tiếp cận em, em cũng vẽ mặt thụ sủng nhược kinh!

Tôi thậm chí hoài nghi em không phải là Đình gia tam thiếu gia mà tôi phải tiếp cận, Đình Kỳ Thụ!

Đúng vậy, tôi là vì việc thu mua thành công một năm sau mà tiếp cận Đình Kỳ Thụ. Chỉ là tôi không biết sự tình lại phát triển thành như vậy. Kế hoạch dự định làm cho Đình Kỳ Thụ bán đứng Đình gia, tại đêm xảy ra vụ hôn đó lại bắt đầu biến chất.

Quả thật, ngay từ đầu tiếp cận, đối với người mộc mạc thậm chí có chút ngu xuẩn như em mà nói, nụ cười của tôi có chút gượng ép, đối diện với nam nhân bình thường này, tôi bắt đầu hoài niệm nơi phồn hoa của tôi!

Ngày đó tôi say, lần đầu tiên say, chỉ là tôi thanh tỉnh.

Em dìu tôi về phòng, giúp tôi bỏ đi quần áo dơ bẩn. Tôi cảm giác được em yên lặng nhìn tôi.

Khi đó, tôi đột nhiên phát hiện tầm mắt người con trai bình thường này thật nóng.

Chạm vào môi của tôi, tay em có chút run rẩy cùng lạnh lẽo.

Có lẽ là say, tôi bắt đầu thích em cứ như vậy chạm vào.

Mỗi lần về nhà, tôi đều phát hiện em cuộn mình trên sofa ở phòng khách. Thời điểm tôi vào cửa đều dừng vào ánh mắt chờ mong kia. Tôi không biết sự chờ mong kia là vì cái gì, bởi vì mỗi lần em đều mỉm cười nói với tôi chúc ngủ ngon, sau đó yên lặng quay về phòng mình.

Tôi bước vào phòng em, thật sạch sẽ, chính là nơi giắt ảnh chụp. Tôi từng hỏi qua tại sao bên trong chỉ có một người là em? Khi đó em chỉ cười cười, không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng rời đi.

Vụ hôn tình linh xảy ra kia làm cho tôi giật mình. Tôi đột nhiên ý thức được em muốn hôn tôi. Thật ghê tởm là tôi nói với em. Quả thật, trong quá khứ, tôi cũng chưa từng nghĩ tới sẽ bị một người đàn ông hôn. Thậm chí là một người đàn ông bình thường như vậy!

Tôi nhớ rõ ngày đó thân thể em run rẩy kịch liệt, lưu hải (tóc mái) quá dài che khuất ánh mắt, không biết tại sao, tôi biết em khóc.

Em vẫn cúi đầu theo thói quen, run rẩy nói xong thật xin lỗi. Sau đó hốt hoảng rời đi, trở lại phòng mình. Có lẽ ai cũng không biết, ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết tại sao, đêm hôm đó tôi cứ nhiên đứng trước cửa phòng em, lẳng lặng nghe âm thanh nức nở bên trong, thẳng đến âm thanh kia biến mất, tôi mới phát hiện tôi đã đứng suốt một đêm.

Rời đi, có lẽ là điều duy nhất vào thời điểm đó tôi có thể làm. Tôi cần thời gian sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Tôi phát hiện thời gian nửa năm đã làm cho tôi quen với sự tồn tại của em!

Vài ngày, vài ngày qua tôi suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thật tôi lưu luyến nụ cười của tiểu Thụ, nhưng tôi không muốn buông tha kế hoạch thu mua hoàn mỹ của mình, bởi vì nếu kế hoạch thành công, tôi sẽ có được tài phú vô tận!

Tôi không muốn mất đi tài phú của tôi, lừa gạt là tất nhiên, hy sinh cũng là tất nhiên. Tôi tin tưởng tôi có thể không quyến luyến nụ cười của tiểu Thụ, cho nên tôi quyết định tiếp tục nói dối!

Trở về nhà trọ của em, mở cửa, không có thân ảnh em, mất mát khó hiểu, có phải em đã để phòng tôi?

Tầm mắt của tôi và em giao nhau, tôi mới phát hiện trong mắt em có lệ!

“Tôi trở về lấy đồ đạc!” Tôi đánh vỡ yên tĩnh.

“....” Em chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn mặt em tái nhợt, đau lòng khó hiểu.

“Cậu còn có việc sao?” Em chỉ hơi hơi lắc đầu, sau đó vẫn lẳng lặng đứng yên tại chỗ. Tôi đột nhiên biết em thật bất lực.

“Tìm, tìm được phòng ở?” Em đã cho tôi phải rời khỏi.

“Phòng ở? Không có!” Đột nhiên tôi phát hiện nam nhân bình thường này thực yếu ớt.

“Cậu thích tôi sao?”

“....”

“Cậu có thể không trả lời, chỉ là tôi muốn nói, tôi không phải gay!” Tôi không phải, đây là sự thật.

“Thế nhưng tôi thích ở bên cạnh cậu!” Cho nên tôi chọn tiếp tục lừa gạt, tiếp tục có được nụ cười em.

Lần đầu tiên chân chính thấy em khóc, nước mắt lướt qua khuôn mặt em, tôi cứ nhiên cảm thấy mỉa mai!

Chỉ là khi tôi ôm lấy em, tôi nói với chính mình sự lưu luyến trước kia, cũng không đại biểu bản thân tôi yêu thương em!

Em thực yếu ớt, khi tôi thấy vết sẹo trên ngực em mới biết em từng phẫu thuật, lòng bắt đầu có chút dao động, “Khỏi hẳn chưa?”

Em hơi hơi gật đầu, tôi biết mặc cảm tội lỗi làm cho tôi không dám xuống tay, nhưng tôi không tiếp tục truy vấn. Tôi sợ chính mình thật sự không thể động tay. Nếu tôi tiếp tục truy vấn, có lẽ hết thảy cũng sẽ không phát sinh!

Em thực tự ti, thậm chí nghĩ đến bản thân là gánh nặng của tôi, thấy em mỗi ngày liều mạng phiên dịch tài liệu, phát hiện em mỗi cuối tuần đều phải đi đến nơi rất xa để giao bài, “Tôi đưa cậu đi!”

Em vẫn thụ sủng nhược kinh. Tôi bắt đầu hoài nghi em không phải là tiểu hài tử của gia đình có tiền.

Có lẽ tôi sai lầm rồi, ngay từ đầu đã sai lầm rồi, không nên cho em sự quan tâm, không nên đối với em ôn nhu, như vậy đối với sự lừa dối của tôi, em sẽ có khả năng phòng vệ!

Tôi không có khả năng buông tha kế hoạch của mình, cho nên tôi chỉ còn biết tổn thương em!

Tôi chưa bao giờ biết chờ đợi một người lại khó khăn như thế. Lễ Giáng Sinh hôm đó, tiễn bước bí thư đáng ghét, tôi phát hiện em vẫn không trở về. Tôi lo lắng chờ đến mười giờ, rồi đợi đến mười một giờ.

Thời điểm đó tôi rất lo lắng em xảy ra chuyện, lo lắng em gặp chuyện gì, hơn nữa gọi điện lại phát hiện em đã tắt máy.

Mờ mịt trong xe nhìn ra bên ngoài, tôi căn bản không biết đi đâu, chỉ là tôi xác định em không có bằng hữu!

Tôi không biết tại sao tôi trở về dưới gốc cây kia. Khi tôi thấy em cuộn mình dưới tàng cây, nhìn thấy rất nhiều ngọn nến, tôi phát hiện tảng đá lớn trong lòng tôi rơi xuống, nhưng không biết cái gì làm ngực trướng đau.

Đèn hôm đó, ôm thân thể lạnh như băng, ngủ trong phòng của tôi, thế nhưng tôi ngủ không được.

Ánh trăng hơi hơi xuyên thấu qua, tôi phát hiện tôi bắt đầu luyện tiếu nam nhân trong lòng ngực này. Ngày đó tôi hỏi chính mình, còn muốn tiến hành kế hoạch không?

Nếu ngày đó tôi trả lời không, có lẽ hết thủy cũng sẽ không mất đi. Tiểu Thụ có lẽ còn có thể ở bên cạnh tôi.

Tôi tham lam, khi thấy em bị thương đứng ở cửa nói với tôi, “Anh gạt em!” thời điểm đó, tôi phát hiện tôi quả thật đã yêu em.

Tôi muốn ôm lấy em. Tôi muốn nói sự tình không phải như em nghe thấy, sau đó thì sao? Sau đó làm sao bây giờ? Tiếp tục lừa gạt?

Tôi lần đầu tiên mờ mịt nhìn em cuộn mình trên mặt đất. Tôi vô lực giải thích bất cứ cái gì, vì đó là sự thật!

Tôi muốn trốn, thoát đi nơi có em, tôi sợ lại chứng thật tôi yêu em.

Tôi không biết nguyên lai mình cũng có thể chặt vật như thế, chặt vật rời đi, chặt vật đem bản thân giấu đi, càng sợ hãi chính mình lại yêu thương một người nam nhân.

Từng cùng hân dý dựa trên giường. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới tôi có yêu thương nam nhân này không!

“Anh tiếp cận em vì có mục đích sao?” Bên tai là tiếng thét chói tai điên cuồng của em, tôi vô lực trả lời em, yêu em, thế nhưng em là nam, cho nên tôi không mở miệng được!

Sa sút tiến đến quán bar vẫn thường đi, uống xong rượu của người đàn bà kia, thân thể bắt đầu nóng lên, tôi biết ả động tay động chân trong rượu, dù vậy đối với tôi cũng không có gì quan trọng.

Thời điểm đưa ả về nhà, tôi theo bản năng cùng ả về nhà trọ của em.

Không ai, bên trong nhà trọ không ai!

Cùng người đàn bà kia dựa dựa trên cái giường đã từng cùng em gắt gao ôm nhau, vuốt ve thân hình ả, tại sao lại thấy chính là em?

Chẳng lẽ tôi đã yêu em sâu đậm như vậy?

Dù vậy tôi không thừa nhận, bởi vì tôi biết ả không phải em, cho dù trên người ả đã muốn lay dấn hương vị quen thuộc!

Đỉnh Kì Thụ, nếu em là ả thì thật tốt, tôi sẽ đối với em ôn nhu trước sau như một!

“Có muốn ăn bữa sáng không?” Nhìn em mỉm cười, em không cần sao? Em yêu tôi. Em không quan tâm tôi cùng người đàn bà khác ở bên nhau sao? Như vậy tình yêu của em đại biểu cái gì?

“Cậu rốt cuộc muốn như thế nào?” Tôi phẫn nộ nhìn em. Tôi biết em miễn cưỡng cười vui, bởi vì thân thể em đang run rẩy. Thế nhưng tôi không tưởng tượng được tại sao em có thể dễ dàng tha thứ tôi cùng người khác triển miên, rất muốn hỏi em rốt cuộc có yêu tôi sâu đậm, nhưng tôi biết tôi không thể. Nếu hỏi, em sẽ cho tôi vắn cho em hy vọng, không muốn tiếp tục lợi dụng em, bởi vì tôi sẽ không cùng một người nam nhân vĩnh viễn ở bên nhau, từng là bởi vì cần cho kế hoạch, hiện tại đã không còn giá trị lợi dụng, cho dù tôi thừa nhận tôi thương em!

Nhìn thân ảnh em đi vào phòng bếp, rất muốn nói với em, nếu em không ngại, em có thể vĩnh viễn ở bên tôi. Thế nhưng vì vậy em sẽ trở thành một con chuột vĩnh viễn không thể nhìn thấy thái dương. Bởi vì tôi sẽ không cho em phá hư kế hoạch của tôi. Tôi phải đi lên đỉnh của công ty Quỳnh Diên. Tôi sẽ là người thừa kế tiếp theo, điều kiện tiên quyết là tôi phải thú con gái của chủ tịch, Liễu Tấn.

Phần nộ đẩy cửa đi ra, tôi không biết chính mình tức giận cái gì, là em quá dễ dàng tha thứ, hay là vì bản thân tôi yêu phải một người không nên yêu!

“Tiểu Phong, chúng ta đi tàu lượn vòng siêu tốc đi!”

“Cậu bệnh thần kinh à! Đồ ~”

“Tiểu Phong, cậu dẫn tôi đi tàu lượn vòng siêu tốc nha!”

“Đồ ~!”

“Tiểu Phong, tôi ~!”

“Đồ ~!”

“Tiểu ~!”

“Điện thoại đã đóng, thỉnh ~!”

Nhìn mưa thật to ngoài cửa sổ, bắt đầu lo lắng thân thể em, trường kỳ ở chung, tôi biết thân thể em cũng không tốt.

Tàu lượn vòng siêu tốc, em muốn đi tàu lượn vòng siêu tốc nổi danh kia sao?

Có lẽ tiến một bước sẽ lại làm cho tôi khó thoát khỏi em, ngay sau đó tôi lại lo lắng an nguy của em!

Ngồi ở trong xe, giọt mưa điên cuồng gõ lên mặt kính. Tôi yêu em, thế nhưng tôi không thể cho em bất cứ cái gì!

Tiểu Thụ, tôi muốn thoát đi bóng ma của em, vậy mà tại sao em vẫn đuổi theo không bỏ!

Không che giấu, tôi sợ tôi sẽ không kịp. Tôi sợ em thật sự dùng tính mạng mình ngồi lên tàu lượn vòng siêu tốc...

Quả nhiên thấy mặt em đứng ở trong đám người, quần áo ướt đầm dính vào người, khuôn mặt tái nhợt, em gầy!

Dùng sức lôi kéo em, ở trong xe muốn nói thiên ngôn vạn ngữ, ôn nhu khuyên em buông tha, tới trong miệng cũng chỉ một câu “Tôi phải kết hôn!”

Em dần dần lui khỏi tầm mắt tôi, tôi biết em thực thương tâm, thế nhưng ai có thể cứu chữa được ai?

Nếu lừa dối bị phán là thương tổn em, tôi đây yêu không dám yêu lại là cái gì?

Tôi thừa nhận tôi yếu đuối. Tôi thừa nhận không có can đảm. Tôi thừa nhận vì danh lợi tôi có thể cái gì cũng không chiều. Có ai biết được tôi là như thế nào đi từng bước đến nay?

Không có hậu thuẫn vững chắc, những thứ tôi có so với người khác đều là vớ vẩn dối lừa, tôi không muốn buông tha tất cả thành quả. Tôi không muốn!

Cho dù tôi muốn đuổi theo, muốn giữ lại người trong lòng tôi yêu. Thế nhưng đối với danh lợi, tôi lại có thể nào buông tha? Đó là giấc mộng của một đứa trẻ nghèo hèn tranh nửa miếng bánh mì cùng cho hoang!

Tiểu Thụ, em có lẽ rồi sẽ quên tôi, tôi cũng sẽ quên em!

Rời đi, về nhà, quay về nhà trọ của mình, nơi đó có vị hôn thê của tôi, người phụ nữ tôi không thương!

Thế nhưng người phụ nữ này cho tôi tài phú, địa vị, cho nên tôi về nơi đó!

Liêu Tấn rất đẹp, chỉ là tôi không thương nàng!

Cuộc sống không có em, tôi mới phát hiện tôi thương em rất nhiều. Tôi bắt đầu điên cuồng công tác. Tôi sợ dừng lại sẽ hồi tưởng nụ cười của em, lại nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng của em.

Bảy ngày, tôi rời đi em bảy ngày, mỗi ngày công tác làm cho tôi không thở nổi.

Thời gian bảy ngày, không làm cho tôi tìm được trên mặt nữ nhân tôi không thương một điểm gì giống như em, chẳng sợ cho dù chỉ là nếp nhăn giống nhau.

Ngày thứ bảy, chúng tôi hướng công chúng tuyên bố hôn sự của tôi, hơn nữa làm sáng tỏ chuyện xấu, “chuyện xấu” của tôi và người tôi yêu!

Tôi không biết em có thấy thanh minh của tôi không, đều tôi biết là thời điểm tôi thanh minh, tôi đau đến tê tâm liệt phế. Tôi hỏi chính mình tôi hối hận sao?

Tôi không thể trả lời!

Ngày thứ tám, ngày thứ tám nhận được điện thoại của em. Tôi không có dũng khí nói chuyện với em. Tôi sợ tôi sẽ hối hận. Tôi sẽ mất đi những gì tôi theo đuổi nhiều năm!

“... Thịnh ngài để lại lời nhắn sau tiếng bíp!”

“Tiểu Phong ~!” Khi tôi nghe thấy thanh âm của em, tôi cảm giác được sự tiêu tụy của em, bi ai của em. Hai chân tôi bắt đầu vô lực. Tôi quỳ trên mặt đất khẩn cầu em không cần nói nữa! “Thật xin lỗi, tôi biết tôi không nên gọi cho cậu, chính là, tha thứ một lần tùy hứng cuối cùng của tôi!”

“Tôi biết cậu không yêu tôi, kỳ thật thời điểm cậu nói thích tôi tôi cũng giật mình. Chỉ là tôi không có năng lực kháng cự hạnh phúc đã đến. Tôi đã cho tôi có thể có được ~ ha ha, thực ngu ngốc đi!” Tôi khóc, tôi muốn nói với em tôi yêu em. Tôi thậm chí muốn lập tức ôm lấy em.

“Kỳ thật cậu cứ cười tôi khờ, cười tôi xuẩn đi, cười tôi con cóc còn tưởng rằng thật sự có thể ăn đến thịt thiên nga, ha ha, kỳ thật hết thấy đều đã qua, tôi biết, cậu không thương tôi, tôi cũng biết, chỉ là tôi có thể hướng cậu đề một yêu cầu cuối cùng không?”

“....” Nước mắt rơi trên sàn nhà, từng giọt từng giọt kể ra tình yêu của tôi đối với em. Tôi không cam lòng uống phí thành quả mà tôi cố gắng. Tôi không cam lòng vĩnh viễn chỉ có thể giống như con chó bị kêu đến hết đi. Tôi không cam lòng!

“Có thể gặp tôi một lần cuối cùng không, tôi biết cậu muốn đi Mĩ!” Kinh ngạc nhìn cái điện thoại màu đỏ.

“Tôi muốn tặng cậu một phần lễ vật, chúc mừng tân hôn của cậu! Ngày cuối cùng trước khi cậu đi, có thể gặp tôi một lần nữa không?”

“... Tôi biết cậu không muốn gặp tôi, thế nhưng tôi sẽ ở dưới tàng cây chờ cậu...!” Nhịn xuống nước mắt điên cuồng, tôi thống khổ nghĩ, thế nhưng lại sợ em nghe thấy, cho dù tôi biết em sẽ không nghe thấy, nhưng tôi vẫn sợ hãi!

“... Em chờ anh...”

“Cám ơn ~!”

Điên cuồng dùng đầu đánh mạnh xuống đất, tôi nên làm gì bây giờ? Tôi đã muốn điên rồi. Tình yêu, quyền lực, tài phú, tôi nên chọn cái nào!

Khôi phục bình tĩnh, đã là ba giờ sáng, nhìn đồng hồ báo thức một vòng một vòng đi tới, tôi nên làm thế nào cho phải!

Đợi không được tôi sẽ rời đi phải không?

Tôi không xuất hiện có phải sẽ chết tâm?

Thời gian có phải có thể đem hết thấy trở nên nhạt nhòa?

Bốn giờ, cách thời gian lên phi cơ còn có sáu giờ, nếu hiện tại đuổi theo gặp em một lần, có lẽ tới kịp!

Cầm lấy một bên quần áo, đi xuống dưới lầu, ngồi lên xe, không có phát động, chỉ là nhìn chiếc ghế em từng ngồi bên cạnh.

Em biết không, tôi sợ tôi sẽ đi không được. Tôi sợ tôi sẽ vì tình yêu mà buông tha cho tất cả cố gắng của mình!

Sáu giờ, tôi ngồi trong xe hai giờ, cái gì cũng không làm, chỉ nhìn vị trí lạnh như băng gần bên. Nơi đó từng thực ấm áp, bởi vì em sẽ ngồi ở đó!

Bảy giờ, tôi vẫn không có dũng khí gặp em!

Tám giờ, tôi ngồi trong xe hướng sân bay chạy đi, bên người là vị hôn thê của tôi, thế nhưng tôi không yêu nàng!

Lướt qua ngoài cửa sổ là một loạt rừng phòng hộ, thật xanh, rất cao lớn, giống như đại thụ chúng ta ước hẹn kia!

Tám giờ năm mươi, tôi vẫn nhìn cây cối này, bởi vì kẹt xe mà phải dừng lại tại chỗ.

Em còn ở dưới tàng cây chờ tôi không?

Xe thông thả chạy đi!

“Em chờ anh, đến thời khắc trái tim em ngừng đập!” Gió nhẹ theo bên cạnh em xuyên qua, thản nhiên trong quần áo màu tuyết trắng. Em nhỏ bé vẫn ở dưới tàng cây chờ tôi!

“Dừng xe!”

Nếu tôi đi Mỹ, tôi sẽ có được tài phú của mình, thế nhưng tôi sẽ mất đi em. Tôi không muốn!

Không muốn mất đi em, tiểu Thụ!

Tôi biết cái tôi thấy không phải ảo giác. Cho dù chúng ta cách nhau rất xa, nhưng tôi biết em vẫn đang đợi tôi!

Xuyên qua một hàng dài xe trên đường, trong đầu chỉ có thân ảnh tiểu Thụ mỉm cười đứng chờ dưới tàng cây.

Chín giờ năm mươi, lo lắng nhìn xe taxi ngoài ngã tư đường, tôi bắt đầu sợ hãi tiểu Thụ của tôi đã không còn chờ đợi tiểu Phong của hắn!

Mười giờ, mười giờ, tôi đi tới hoa viên nhỏ của tôi và em, lại phát hiện tôi tới là cửa sau!

Chạy như bay đến gốc đại thụ em đứng chờ tôi, thế nhưng hết thấy đều trống rỗng.

Cây vẫn còn đó, nhưng không có em dưới tàng cây!

Hôm nay dị thường ồn ào náo động, con đường đối diện tầng tầng lớp lớp người. Có lẽ có chuyện không may, thế nhưng tôi không có tâm trí nhìn, bởi vì tiểu Thụ của tôi đã không còn ở dưới tàng cây chờ tôi!

Đi ngang qua những người đó, có thể nghe thấy có người bị tan nạn xe cộ, thấy xe cứu thương đem người mang đi, thế nhưng tôi đã không còn tâm trí quan tâm người đáng thương kia!

Tùy tiện gọi xe, tôi phải về nhà, em sẽ có ở nhà. Nếu em không ở dưới tàng cây, em chỉ có thể ở nhà. Tôi phải về nhà tìm em, nói cho em biết tôi yêu em!

Tôi buông tha hết thấy để yêu em!

Gió nhẹ thổi qua, có thể truyền đi tình yêu của tôi đối với em không!

Đêm yên tĩnh, tôi vẫn về tới nơi từng có em.

Đứng ở cửa, ảo tưởng em có phải hay không đã ở đó.

Mở cửa ra, hy vọng thấy em mỉm cười nói với tôi, “anh đã trở lại”.

Bảy năm, sợ em trở về không nhìn thấy tôi, bất luận vội bao nhiêu, tôi cuối cùng vẫn trở về nhìn xem.

Bảy năm, tôi không đem chìa khóa cửa phòng thay đổi, sợ em không có chìa khóa vào cửa không được, cho dù khoá cửa đã muốn biến chất.

Bảy năm, tiểu Thụ, tôi chờ em bảy năm. Tại sao em vẫn không chịu trở về gặp tôi!

Ngày đó khi đuổi tới nơi này, hết thấy như trước, cái gì cũng không thay đổi, phòng bếp còn có tạp dề em thường xuyên mặc, tủ lạnh vẫn có sữa còn chưa uống xong, bên trong tủ của em vẫn còn quần áo em lưu lại, tất cả đều nói cho tôi biết, em sẽ trở về!

Cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu ảnh chụp trong phòng em.

Cái gì cũng không thêm, chỉ thêm một phong thư em để lại trên bàn!

Tiểu Phong

Chúc anh tân hôn khoái hoạt!

Em cái gì cũng không có, không có tài phú anh cần, địa vị anh muốn. Thậm chí em là một phế vật chuyện gì cũng không thể làm. Em không có gì có thể cho anh. Nhà trọ này em đã mua rồi. Em biết ngôi nhà này đối với anh không đáng kể chút nào, nhưng đây đã là tất cả của em.

Giấy chuyển nhượng em đã ký tên. Anh chỉ cần ký tên là có thể có hiệu lực!

Em không có dũng khí tự mình giao cho anh, cho nên thời điểm đứng chờ anh, em không mang theo. Có lẽ em còn muốn gặp anh một lần nữa!

Anh đừng giận, cho dù gian nhà trọ này từng là của em, thế nhưng, em cam đoan về sau sẽ không xuất hiện!

Tiểu Phong, em không hối hận đã gặp anh, không hối hận chờ anh, gặp anh là khoảng thời gian tối hạnh phúc cả đời của em. Cảm ơn tất cả những gì anh cho em!

Cám ơn!

Cuối cùng chúc anh tân hôn khoái hoạt, vợ của anh rất đẹp, hai người thật xứng đôi!

Tiểu Thụ đúng như lời em đã hứa, bảy năm qua em chưa từng xuất hiện, bất luận tôi cố gắng tìm kiếm cỡ nào, vẫn không thấy bóng dáng của em!

Tiểu Thụ, tôi vẫn ở dưới gốc cây đợi em, chờ em trở về. Sau đó tôi sẽ nói với em, tôi yêu em!

Tôi không kết hôn, buồn cười chính là cho dù không đi Mỹ, tôi cũng không thể gặp em. Có lẽ là ông trời trừng phạt, trừng phạt tôi lừa gạt người tôi yêu nhất!

Tôi biết tôi thật ích kỷ. Ích kỷ có được tình cảm của em lại lựa chọn trốn tránh. Ích kỷ chỉ vì ham muốn của chính mình. Tiểu Thụ, tôi hối hận. Tôi biết sai rồi. Em trở về được không!

Tiểu Thụ, tôi vẫn ở công ty Quỳnh Diên, thời gian bảy năm làm cho tôi thăng lên làm tổng tài khu vực châu Á. Đó đã là cực hạn của tôi, bởi vì tôi báo tin cho tổng tài, không muốn thú con gái bảo bối của nàng. Ai cũng nói đây là một cuộc hôn nhân chính trị!

Tiểu Thụ, em biết không, tôi mỗi ngày đều cầu mong em nhanh trở về. Tôi sẽ không lại lừa dối em. Về sau sẽ không nói tôi không thương, tôi sẽ không, em trở về được không!

Nằm ở nơi ngày xưa em đã từng ngủ qua. Nơi đó vẫn còn hương vị của em. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, hương vị càng lúc càng mờ nhạt. Hiện tại tôi thậm chí ngửi không thấy hương vị của em. Làm sao bây giờ? Tiểu Thụ, tôi nên làm thế nào mới có thể tìm được em?

Sao trời bên ngoài vẫn như trước, mà tôi đã mất đi em bảy năm!

Tiểu Thụ, tôi mua cho em bảy phần lễ vật, thế nhưng tôi tìm không thấy người nhận lễ vật a!

Tiểu Thụ, tôi mỗi ngày dưới tàng cây chờ em, thế nhưng tôi nhìn không thấy nụ cười của em!

Tiểu Thụ, số điện thoại di động của tôi không hề đổi, thế nhưng từ bảy năm trước nó lại không còn vang lên.

Ngày mai hẳn là thời tiết tốt, tiểu Thụ, ngày mai tôi phải đi công tác. Tôi sẽ cho người chờ ở nơi đó. Tôi sẽ nói cho bọn họ, nếu có một người trẻ tuổi cười rộ lên thật ôn nhu đứng lại dưới tàng cây, thì đó là người tôi yêu!

Tôi sẽ nói cho bọn họ, tôi yêu người thanh niên bình thường này. Hẳn là người tôi cả đời này yêu nhất!

Hẳn là người vợ tôi bỏ qua bảy năm!

Tôi yêu em, tiểu Thụ!

Cố gắng tìm kiếm tin tức của em, đó là bảy năm qua tôi kiên trì chờ đợi!

Tiểu Thụ, tôi sẽ dùng cả đời này chờ đợi em đến!

=====

5. Chương 5

Sở Lăng Phong, tổng tài khu vực châu Á của công ty Quỳnh Diên, bảy năm trước bởi vì hôn bị chủ tịch công ty Quỳnh Diên “đông lạnh” một năm, nhưng vì năng lực nhất lưu, cuối cùng kế nhiệm chức vụ ban đầu, hơn nữa trở thành tổng tài khu vực châu Á.

“Tổng tài, giám đốc ở bên trong chờ ngài ~”

Xe dừng ở cửa viện an dưỡng Vận Thị, xuống xe chính là Sở Lăng Phong!

Vẫn tiêu sái, ổn trọng, chỉ là thiếu một phần sức sống hần nên có, cho dù hần đã có được rất nhiều!

Xuyên qua hàng cây xanh biếc trên đường, ánh sáng ấm áp đem hết thấy trang điểm thật xinh đẹp.

Một bên là bãi cỏ rộng lớn, bên trong có một ít người đến an dưỡng.

Đối với tất cả những thứ này, Sở Lăng Phong rất để ý, bởi vì hần nghĩ muốn giải quyết thật nhanh chuyện chính yếu để về nhà, trong tay là chiếc điện thoại bảy năm qua chưa từng vang lên!

Kéo nhẹ trang phục nhằm che dấu những bước chân lo lắng.

“Cẩn thận ~!”

Thanh âm thật nhỏ từ xa truyền đến, dội mạnh vào trái tim hần!

Thanh âm từng tưởng niệm qua vô số lần, thanh âm cho dù quên lãng chính mình cũng sẽ không bao giờ quên!

Quay đầu lại, nơi đó có một thân ảnh màu trắng...

Yên lặng tới gần, thấy người nọ bình yên ngồi trên xe lăn, trên mặt là nụ cười quen thuộc...

Hình như hần gầy đi, không chịu ăn uống tốt sao?

Có thể nghe thấy tiếng trái tim loạn nhịp, có thể cảm giác được gió nhẹ mơn trớn hai má mềm mại, Sở Lăng Phong biết, hần đã tìm được người hần chờ đợi bảy năm!

Muốn đưa tay bắt lấy hần, ôm chặt hần, nói cho hần nỗi tương tư đối với hần bảy năm qua!

“Cậu tới làm gì?”

Người trước mắt cảm tức Sở Lăng Phong, ngăn đôi tay muốn vội vàng chạm đến vợ của hần!

Nàng là chị gái Đinh Kỳ Thụ – Đinh Kỳ Tề, một nữ nhân thập phần xinh đẹp!

“Tôi muốn rước em ấy về nhà!” Tìm được tiểu Thụ nổi hưng phấn tràn ngập cơ thể Sở Lăng Phong.

“Rước nó về nhà? Cậu hại nó còn chưa đủ sao?” Phẫn nộ rích gào, chính người đàn ông này đem tiểu Thụ hại thành như vậy, là hần!

“Tôi, thật xin lỗi, nhưng mà tôi thương em ấy!” Đau đớn nhìn người phụ nữ như sư tử mẹ ra sức bảo vệ con trước mắt, “Tôi biết tôi có lỗi với em ấy, thế nhưng, tôi cam đoan, tôi sẽ đối em ấy thật tốt!”

“Ha ha, Sở Lăng Phong, tôi nói cho cậu biết, không chỉ nói tiểu Thụ điên rồi, cho dù nó không điên, tôi cũng không đem nó giao cho cầm thú như cậu!” Thô bạo ngăn trở tầm mắt Sở Lăng Phong, Kỳ Tề hận người đàn ông này, là hần đem tiểu Thụ bức điên, là hần!

“Điên rồi?” Những lời Kỳ Tề nói giống như lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim Sở Lăng Phong, tiểu Thụ của hần điên rồi!

Nhìn xuyên qua Kì Tề, thấy tiểu Thụ vẫn như trước tươi cười, không thể tin được đó là sự thật, “Không, sẽ không, chị gạt tôi!”

Vượt qua Kì Tề, vọt tới trước mặt người kia, “Tiểu Thụ, là anh, anh tới đón em về nhà!” Bỏ nhào vào người kia, hy vọng chứng thật những lời Kì Tề nói là lừa hấn.

“Tiểu Thụ, nói chuyện đi ~!” Diên cuồng bắt lấy đôi tay lạnh như băng kia, hy vọng hấn vẫn như cũ nói chuyện với mình, nói cho mình biết hấn thật cao hứng cùng mình về nhà!

“Vô dụng thôi, từ sau khi xảy ra tai nạn giao thông, nó rất ít khi mở miệng, mấy tháng mới nói mấy câu!” Kì Tề bất đắc dĩ nhìn em trai ngồi trên xe lăn, đau lòng không gì sánh nổi, tiểu Thụ, người em yêu đến rồi, tại sao em còn không tỉnh?

“Tai nạn giao thông?” Giật mình nhìn tiểu Thụ tiều tụy, tái nhợt.

“Ha ha, không phải nhờ cậu ban tặng sao!”

Đẩy ra người đàn ông vẫn quỳ gối trước mặt tiểu Thụ, “Sở tổng tài, ngài tới không phải là để an dưỡng đi, ngài không sợ vứt bỏ sự nghiệp của ngài?”

Khinh miệt bỏ lại người đàn ông kia, phụ giúp tiểu Thụ trở về phòng bệnh.

Nếu là trước đây, Sở Lăng Phong sẽ không chút do dự đi tu bổ cho sự nghiệp, chỉ là, hiện tại thì sao?

Hấn sợ. Hấn sợ nếu rời đi. Hấn sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội gặp tiểu Thụ!

Đi theo Kì Tề đến phòng tiểu Thụ, không phải phòng bệnh cao cấp, phòng bệnh bình thường, hết thấy đều là màu trắng đáng sợ.

“Tại sao không ở phòng tốt một chút?” Đau lòng tiểu Thụ của mình.

“Ha ha, nếu tiểu Thụ là tam thiếu gia của Đinh thị như trước kia thì có thể có năng lực ở, thế nhưng, Sở tổng tài, ngài không biết nó đã không còn sao?” Châm chọc bén nhọn, Kì Tề không chút lưu tình kể ra sự thật, không có Sở Lăng Phong, tiểu Thụ sẽ không như vậy, cho dù lúc xưa cũng chưa từng được mọi người trong nhà quan tâm, thế nhưng ít nhất cũng nhận được trị liệu tốt nhất, sẽ không giống hiện tại, gần như dựa vào tiền lương của nàng để duy trì trị liệu cấp thấp như vậy!

Không lời nào để nói, đây là sự thật!

Nhìn thấy Kì Tề khó khăn ôm tiểu Thụ lẳng lặng lên giường, đau lòng trợ giúp, quả thật hết thấy mọi chuyện là do hấn mà nên, là hấn hủy đi tất cả của tiểu Thụ, “Tôi, tôi giúp chị!”

Yên lặng đem tiểu Thụ lên giường, đột nhiên phát hiện tiểu Thụ lại nhẹ như vậy, hương vị quen thuộc, con người quen thuộc, chỉ là hấn đã không còn muốn tôi, tiểu Thụ của tôi!

Chất lỏng ẩm áp trong mắt lưu chuyển, chậm rãi đắp chặn, nhìn thấy hấn an nhàn nhắm mắt lại, nguyên lai chính mình đã bỏ qua nhiều lắm!

“Cậu là người cả đời này nó yêu nhất!” Nhìn người đàn ông anh tuấn kia, nhìn người đầy cõi lòng quan ái vì tiểu Thụ chăm sóc kia, có lẽ hấn nói không sai. Hấn sẽ đối xử tốt với tiểu Thụ.

“Nhưng tôi lại lừa em ấy!” Vuốt ve mái tóc vẫn mềm mại như cũ, nhìn gương mặt say ngủ của hấn, “Thật xin lỗi!”

“Hãy để cho nó ngủ đi!”

Rời khỏi phòng, lại vẫn lưu luyến không rời.

“Chúng ta xuống nhà ăn dưới lầu đi. Tôi sẽ nói cho cậu chuyện bảy năm qua cùng bệnh tình của nó. Chính là bệnh tình tiểu Thụ đã giấu diếm cậu!”

Trầm mặc rời đi, lưu lại Sở Lăng Phong vẫn như cũ nhìn cánh cửa cách trở hấn cùng tiểu Thụ, hy vọng tiểu Thụ bởi vì hấn sẽ tốt lên, dù sao hấn cũng là người tiểu Thụ yêu!

Nước mắt chảy xuống, tôi yêu em, tiểu Thụ, bất luận em như thế nào, tôi vẫn yêu em!

Xoay người, rồi đi hành lang u ám, cuối hành lang có một song cửa sáng ngời, chiếu xuống hành lang nguyên bản tối đen!

Tôi sẽ chữa khỏi cho em, vì sai lầm tôi từng mắc phải, vì tình yêu tôi đối với em, vì sự chờ đợi của tôi!

Nhà ăn im lặng, một người phụ nữ xinh đẹp, một người đàn ông trầm mặc, ai cũng không mở miệng, chỉ là duy trì yên tĩnh.

“Cậu bây giờ còn có thể đi, sự nghiệp của cậu có lẽ còn có thể giữ lại!” Thản nhiên nâng ly cà phê đắng ngắt lên miệng, không nhìn người đàn ông đối diện, quay đầu nhìn về bên ngoài.

“Không đi!” Hơi hơi tự giễu lắc đầu.

“Cậu thương nó?” Buông tách cà phê.

“Yêu, yêu bảy năm!” Bi ai nhìn ngoài cửa sổ, “Cũng đợi bảy năm!”

“Cậu thật ủy khuất?” Khinh miệt nở nụ cười, trên gương mặt xinh đẹp là một mặt khinh thị.

“Không, tôi biết đây là trừng phạt đúng tội, cho nên ~!” Chân thành nhìn người phụ nữ kia, chị gái của người kia, “Hãy cho tôi tiếp tục chiếu cố em ấy, tôi sẽ tìm bác sỹ tốt nhất trên thế giới, tôi sẽ chữa khỏi cho em ấy!”

Nhìn người đàn ông kích động, hơi mỉm cười, trên mặt thản nhiên xuất hiện má lúm đồng tiền.

Thanh âm rất nhẹ, nhưng có thể cảm nhận được nỗi bi ai của người kể ra, “Tiểu Thụ thật bình thường, bình thường đến nỗi làm cho mọi người trong nhà chúng tôi đều bỏ qua, thậm chí khinh thị!”

Tựa vào ghế, hơi hơi nhắm mắt lại, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều ở trước mắt, “Tôi nhớ rất rõ năm ấy nó sinh ra, tôi năm tuổi, vốn dĩ tiểu Thụ phải được người nhà sủng ái lại bị bác sỹ “tuyên án tử hình”, tâm thất tổn hại, mọi người đều biết, ba tôi là chủ tịch Đinh thị, sao có thể yêu thương một đứa nhỏ không được ai yêu mến. Việc kia chỉ làm ông càng thêm thẹn. Huống chi, chúng tôi là con của vợ nhỏ, mẹ cả căn bản sẽ không quan tâm chúng tôi, thậm chí chán ghét chúng tôi!”

Nhìn người đàn ông đối diện vẫn nhìn mình, “Tiểu Thụ mới trước đây rất thích khóc, đương nhiên cũng thật thích cười. Tuy rằng nó không có dung mạo tuấn tú như ba thậm chí không xinh đẹp như mẹ. Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy nó cười nhìn rất đẹp, thật ôn nhu, làm tôi cảm thấy rất ấm áp khi ở trong ngôi nhà lạnh như băng đó! Ha ha, tuy rằng khi khóc thực phiền!”

Nuốt nhẹ nước miếng, không có tiếng trần thuật của người phụ nữ xinh đẹp, hết thấy vẫn yên tĩnh như cũ, không phải người đàn ông đối diện không nghe, mà là không biết nên nói như thế nào.

“Thế nhưng, không biết từ lúc nào, tiểu Thụ dừng khóc, nhưng cũng không còn cười nữa. Mỗi lần muốn tìm thân ảnh nho nhỏ kia, tôi cuối cùng luôn phát hiện nó đứng ở nơi cách mọi người xa nhất, trộm đánh giá hết thấy, những người nó gọi là người thân!”

“Khi đó tôi đột nhiên phát hiện tôi bắt đầu không hiểu đứa em trai này. Tôi thậm chí sợ hãi nhìn ánh mắt tự ti của nó, thân ảnh luôn cúi đầu. Nhưng vì tôi hy vọng có thể hiểu nó, cho nên tôi xem trộm nhật ký của nó!”

Cười nhìn người đàn ông đối diện, “Rất buồn cười có phải không?”

Lắc đầu, có lẽ xem trộm nhật ký cũng không phải là phương pháp tốt gì, thế nhưng, tôi thậm chí ngay cả một chút thói quen viết nhật ký của tiểu Thụ cũng không biết. Sở Lăng Phong bi ai nhìn về phía người phụ nữ kia!

“Cậu cho rằng tiểu Thụ thật ngốc, rất không thông minh đúng không? Cậu nhất định cho là như vậy. Bởi vì nó ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp liền bỏ học, nói vậy cậu trước khi tiếp cận nó đã điều tra qua đi!”

“Đúng vậy, chính là, tiểu Thụ không ngu ngốc, chỉ là ~” tìm kiếm từ ngữ có thể hình dung tiểu Thụ, “Em ấy bình thường!”

“Đúng vậy, bình thường, ha ha, nhưng cậu có biết không, tiểu Thụ từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nó tham gia cuộc thi, chưa từng thấp hơn 95 điểm. Cho dù nó mỗi học kỳ chỉ học không quá một tháng, cho dù tất cả những thứ đó đều là nó tự mình đọc sách tự mình học!”

Vừa lòng nhìn thấy trong mắt người đàn ông kia là kinh ngạc, “Thật kinh ngạc đi, cậu có biết không, ngay cả thi vào trường đại học, tiểu Thụ cũng đậu với điểm rất cao. Cậu nhất định cảm thấy kì lạ, tại sao nó như vậy lại không được coi trọng!”

“Bởi vì nó có một em trai nhỏ hơn nó một tháng, do mẹ cả sinh. Mỗi lần tiểu Thụ cao hứng cầm bài thi của nó muốn được người nhà tán thưởng, đứa em trai đó của nó cũng đã chiếm được ca ngợi vốn nên thuộc về nó, mà khi nó xuất ra bài thi thấp điểm hơn so với em mình, ai còn coi trọng đứa nhỏ bị thương để vứt bỏ này! Chỉ có trời mới biết mỗi ngày tiểu Thụ cố gắng như thế nào!”

“Mười hai năm ngắn ngủi, năm lần phẫu thuật làm cho tiểu Thụ càng thêm trầm mặc. Thậm chí đã muốn thoát ly gia đình chúng tôi! Ai cũng không biết cố gắng của tiểu Thụ, năng lực của nó. Thậm chí ngay cả trúng tuyển đại học cũng bị người ta nói dựa vào quan hệ mới được vào!”

“Cho nên em ấy ly khai?” Người đàn ông tới giờ vẫn thủy chung không nói gì mở miệng nói chuyện, đánh vỡ câu chuyện người phụ nữ một mình tự thuật.

“Đúng vậy, bỏ học, rồi đi có lẽ chính là phương pháp duy nhất tiểu Thụ tìm được. Thế nhưng đối với sự ra đi của nó, ai cũng không có phản ứng, thậm chí có thể nói là giải thoát!”

“Sở Lăng Phong, cậu biết không, năm năm, năm năm sau khi nó rời nhà đi lần đầu tiên nó cười nói với tôi rằng nó rất khoái nhạc, tâm tình của tôi ra sao, cậu biết không? Khi nhìn thấy nó khoái hoạt nói với tôi nó rất hạnh phúc, tôi nghĩ đến thượng đế rốt cuộc thấy thương nó. Tôi nghĩ đến ~!”

Buông chén cà phê trong tay, phần nộ nhìn chằm chằm ác ma nguyên tưởng rằng thượng đế, “Tôi nghĩ đến cậu sẽ cho nó hạnh phúc. Thậm chí cổ vũ nó nắm chắc cơ hội, thế nhưng cậu lại đem nó đánh nhốt vào địa ngục!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi ~!” Vô lực đối diện sự phần nộ của nàng, bị thương không dám nhìn nàng!

“Sở Lăng Phong, tại sao cậu đối với nó nhẫn tâm như vậy? Cậu có biết không, sau khi đoạn tuyệt quan hệ, tiểu Thụ ngay cả tiền thuốc tối thiểu cũng vô lực gánh vác, từng tháng bác sĩ điều trị đều phải gọi thuốc qua bưu điện cho nó!”

“Em ấy không phải khỏi hẳn rồi sao?” Đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Khỏi hẳn? Tiểu Thụ nói cho cậu sao? Nó mỗi ngày đều phải uống thuốc, bệnh tim của nó là bẩm sinh, trừ khi cần thiết, không có khả năng bỏ thuốc một ngày!”

“Em ấy không nói cho tôi biết ~!” Uể oải cuối đầu, “Nếu tôi biết, tôi ~!”

Cười cười, “Nếu cậu biết cậu sẽ buông tha kế hoạch của mình sao?”

“Tôi ~!” Muốn nói tôi sẽ buông tha, thế nhưng thật sự có thể buông tay ra sao? Sở Lăng Phong bắt đầu mê mang, thật sự sẽ buông tha địa vị tài phú theo đuổi đã lâu sao?

“Tôi không biết tại sao cuối cùng cậu không lấy Liêu Tấn, nhưng cậu sẽ không biết tiểu Thụ vì chờ cậu, bị xe đụng phải!” Ánh mắt sắc bén dày dặn kinh nghiệm thương trường của Kì Tề nhìn người đàn ông kia, muốn dùng biểu tình sấm hối của hắn để an ủi trái tim từng cực kì bị thương, “Cậu sẽ không biết trái tim nó từng đình chỉ nhịp đập ba lần. Cậu sẽ không biết nó ở trên giường hôn mê chín tháng. Cậu lại càng không biết nó vì cậu, không tiếc mấy tháng không uống thuốc, mua quyền sở hữu căn phòng cho cậu. Thậm chí cậu vĩnh viễn sẽ không biết nó hiện tại bởi vì ngừng thuốc, hệ tuần hoàn nửa bên trái, đã bắt đầu héo rút. Cậu sẽ không biết gì hết ~!” Nước mắt bắt đầu tràn ra, đồng tình em trai của mình, không thể cho nó một phần hạnh phúc bình thường!

Không nói gì chống đỡ, đối với sự lên án của Kì Tề, vô lực vì chính mình biện giải, càng vô lực tiếp nhận sự thật như vậy.

Lau đi nước mắt, “ Cậu sẽ không biết một chút gì. Cậu sẽ không biết nó yêu cậu bao nhiêu. Cậu sẽ không biết cảm giác cõi lòng tràn đầy hi vọng ngược lại biến thành tuyệt vọng. Cậu sẽ không biết!”

“Không, tôi biết, tôi biết!” Kịch động lôi kéo tay người phụ nữ kia, “Tôi biết. Tôi biết em ấy yêu tôi. Tôi biết. Thật xin lỗi. Thật xin lỗi, là tôi, đều là tôi sai, vì chuộc tội, xin cho tôi chiếu cố em ấy. Tôi có thể tìm bác sĩ tốt nhất cho em ấy, cho mọi thứ tốt nhất. Tôi van cầu chị!” Bị thương kể ra, hy vọng nàng có thể đồng ý.

“Ba đã phong tỏa kinh tế của tôi. Tôi có thể nói cho cậu biết, cho tiểu Thụ ở phòng bệnh bình thường này đã là cố gắng lớn nhất của tôi. Nếu cậu thật tâm giống như lời cậu nói, vậy cậu hãy giúp tiểu Thụ đổi phòng bệnh.

“Không ~!”

“Cậu không giúp?”

“Không, tôi muốn dẫn em ấy về nhà, quay về nhà của chúng tôi!” Trả lời rõ ràng.

“Thế nhưng nó không phải người bình thường, tuy rằng nó rất im lặng, nhưng nó cần chiếu ~!”

“Tôi sẽ chiếu cố em ấy, tôi sẽ!”

Có lẽ từng hận qua người đàn ông này, có lẽ về sau vẫn hận như cũ, chỉ là tại thời khắc này, nàng nhìn thấy quyết tâm của hắn, thật tâm của người đàn ông từng rất tham lam này. Kì Tề yên lặng nhắm mắt lại. Tiểu Thụ, em nguyện ý đi theo người đã từng lừa gạt em sao? Tiểu Thụ, tha thứ chị tự chủ trương. Chị đã muốn sức cùng lực kiệt, tha thứ cho chị!

“Tôi có thể cho tiểu Thụ trở về với cậu, nhưng cậu phải đáp ứng tôi, không thể ~!”

“Không, sẽ không, tôi sẽ chiếu cố em ấy thật tốt!”

Hết thấy khôi phục bình tĩnh, hai người yên tĩnh ngồi ở nhà ăn sáng ngời, một người im lặng nằm trong thế giới màu trắng. Yêu cùng được yêu, chờ đợi cùng được chờ đợi, có lẽ chỉ cách nhau một khoảng rất gần!

Tôi đã đánh mất em!

Bóng đêm mông lung, phồn hoa như trước, duy mình người đàn ông bên trong xe lo lắng nhìn xung quanh bốn phía.

Không thấy tiểu Thụ!

Có lẽ bởi vì chuyện trước kia, tiểu Thụ sau khi được đưa về nhà, biểu hiện thật sự bất an. Thậm chí Sở Lăng Phong tới gần cũng là run rẩy không thôi.

Không có biện pháp, Sở Lăng Phong chỉ có thể tìm hộ công hỗ trợ, phân phó người đó trong lúc hắn đi làm không rời tiểu Thụ nửa bước!

“Tổng tài, tôi, tôi lái xe đi mua đồ vật này nọ. Ai biết xe bị trộm. Đình thiếu gia ngủ ở bên trong!”

Nhảy xuống xe, ở phụ cận nơi tên trộm đem tiểu Thụ vứt ra khỏi xe tìm kiếm, xuyên qua ngã tư đường phồn hoa, tìm kiếm thân ảnh giống như hắn!

Đem nhiều người đi đường đánh ngã, đổi lấy tiếng chửi rửa phẫn nộ, đem nhiều thân ảnh với cõi lòng đầy hy vọng giữ chặt, lại phát hiện người nọ không phải tiểu Thụ của hắn, chặt vật chạy trốn, mong mỗi từ trong đám người tìm được tiểu Thụ của hắn!

“Xin hỏi có thấy một người hành động không được linh hoạt, mặc áo sơ mi trắng khoảng chừng hai mươi mấy tuổi không?”

“Thật xin lỗi, không biết!”

“Xin hỏi có thấy một người ~”

“Thật xin lỗi!”

“Xin hỏi ~!”

“Không biết!”

.....

Mù quáng tìm kiếm, tây trang không biết từ khi nào đã không hoàn chỉnh, mồ hôi tẩm thấp hết quần áo, gió nhẹ thổi qua, có thể cảm thấy gió mát nhẹ nhè tỏa ra trong không khí.

Tiểu Thụ, em có lạnh không?

Tiểu Thụ, em bây giờ còn khỏe không?

Tiểu Thụ, tôi sẽ tìm được em!

Tiểu Thụ, em ở nơi nào?

Tiểu Thụ...

Xuyên qua ngã tư đường vẫn luôn bận rộn, mọi người đã dần dần tản đi, cửa hàng cũng chậm chậm đóng cửa, nguyên bản ngã tư đường ồn ào náo nhiệt, trở nên yên tĩnh!

Trong bóng đêm, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, bất an chiếm cứ toàn thân Sở Lăng Phong.

Trái tim hần không tốt, có thể hay không ~?

Hần hành động không linh hoạt, qua đường có thể hay không ~?

Hần không giống người bình thường, có thể hay không bị khi dễ, có thể hay không ~?

Càng thêm điên cuồng tìm tòi thân ảnh tiểu Thụ, có phải tôi đã sai khi đưa hần về nhà không?

Nếu không phải rời khỏi trại an dưỡng, tiểu Thụ sẽ không bởi vì về nhà mà bất an!

Nếu không phải gặp tôi, tiểu Thụ sẽ không thay đổi thành như vậy!

Nếu không phải bởi vì tình yêu ích kỷ của tôi, tiểu Thụ sẽ vẫn sinh hoạt bình an!

Là tôi sai lầm rồi sao? Thượng đế!

Chẳng lẽ ngài là vì nói cho tôi biết, hết thấy những gì tôi làm là sai, mới làm cho tôi lại một lần nữa đánh mất tiểu Thụ!

Nếu thật là như vậy, tôi có thể rời xa hần. Tôi có thể không hy vọng xa vời cùng hần sớm chiều ở chung. Thậm chí tôi có thể không gặp hần, van cầu ngài, thượng đế, thỉnh cầu ngài đừng cho tiểu Thụ gặp chuyện không may!

Vô lực ngã ngồi trên mặt đất, thống khổ thở dốc, từ buổi sáng đến bây giờ đã mười mấy giờ không ngừng tìm kiếm, cái gì cũng không ăn, sợ mất đi cơ hội tìm thấy tiểu Thụ.

Cố gắng đứng lên, đi về phía ngõ tắt nhỏ tối đen, cơ hồ đã tìm qua tất cả mọi nơi ở đây, thậm chí ngay cả ngõ tắt thật nhỏ cũng không buông tha!

Hết thấy dơ bẩn, mèo hoang trong góc tranh đoạt thức ăn, thanh âm thê lương tràn ngập ngõ tắt nhỏ, giống như tiếng hú của lệ quỷ.

“Tháp tháp ~!” Mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm nước rơi xuống, trừ bỏ thanh âm chứng minh sự tồn tại của khu vực đơn bạc này, chỉ còn lại tiếng giày da của bản thân!

Sở Lăng Phong khóc!

Thấy người kia cuộn mình ở bên cạnh thùng rác dơ bẩn, áo sơ mi tuyết trắng đã trở nên bẩn loạn không thối, thân thể run rẩy chứng minh sự bất an của hần, rét lạnh của hần!

Bốn mắt nhìn nhau, người đang cuộn mình trong góc dùng một ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chú vào người đàn ông giống như từng quen biết, không dám tới gần, nhưng cũng không dám rời đi!

Ôm chặt lấy người đang run rẩy, gắt gao ôm, có thể cảm giác được sự run rẩy của thân thể!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi ~!” Ở trên bờ vai mảnh khảnh của tiểu Thụ vừa khóc vừa nói thật xin lỗi, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của người mình vừa đánh mất nay tìm lại được, hẳn là nên cảm tạ thượng đế làm cho hắn bình yên vô sự!

Tay trái không quá linh hoạt, bắt lấy quần áo người đàn ông đang ôm lấy mình, gắt gao bắt lấy, không nghĩ buông ra, không muốn buông ra, vĩnh viễn không buông ra!

Chậm rãi ôm lấy tiểu Thụ nhỏ gầy, “Tiểu Thụ, đến, uống thuốc, uống thuốc xong chúng ta về nhà!”

Dem thuốc tùy thân mang theo cho hắn uống, không bất an giống khi vừa mới ra khỏi trại an dưỡng, không trốn tránh cánh tay Sở Lăng Phong uy thuốc, im lặng uống thuốc!

Xuyên qua ngã tư đường im lặng, có người quay đầu nhìn với ánh mắt quái dị, thế nhưng, tất thấy đều đã không trọng yếu, quan trọng là... Tiểu Thụ của hắn đã tìm được rồi!

Im lặng nằm trong cánh tay dày rộng, nhiệt độ cơ thể ấm áp, nhiệt độ cơ thể quen thuộc, liền ngay cả nhịp độ trái tim cũng thật an tâm, tay trái bên kia vẫn như cũ gắt gao bám lấy áo sơ mi của người đàn ông. Tuy rằng không biết hắn là ai, đầu óc cũng tựa hồ đình chỉ suy nghĩ, thế nhưng có thể có một chút khẳng định, hắn muốn giữ lấy người này, không nghĩ rời đi, không muốn rời đi!

Gắt gao bắt lấy hắn, cố gắng, ở nơi hắn không cảm giác, nắm chặt!

“Tôi nghĩ tôi không có năng lực chiếu cố em ấy tốt nhất ~!” Bị ai nhìn người phụ nữ vừa vội vàng tới.

“Cậu buông tha sao?”

“Không, tôi sẽ tiếp tục cung cấp những thứ tốt nhất cho em ấy, chỉ là, chỉ là em ấy cũng không cần một người đã từng thương tổn em ấy như tôi!” Thê thảm kể ra, tiểu Thụ đối hắn bất an, đối hắn bài xích, làm cho hắn cảm thấy thất vọng trước nay chưa từng có, thậm chí tuyệt vọng!

“Tôi không có tự tin cho em ấy thứ em ấy muốn ~!”

“Nhưng mà theo ý tôi người nó muốn ở bên cạnh nhất là cậu!” Người phụ nữ mỉm cười nói, nhìn em trai im lặng đứng cách đó không xa, còn có người đàn ông bị em mình hủy diệt tất cả tự tin khi đứng trước mặt nó!

Đột nhiên ngừng đầu, không thể tin nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt!

“Cậu không có phát hiện, từ lúc cậu bắt đầu tới gần nó, nó không hề buông cậu ra sao?” Mỉm cười nhìn tay em trai mình, có lẽ để cho nó đi cùng người đàn ông này, là một lựa chọn rất tốt!

Yên lặng lưu ý phía sau, phát hiện cánh tay gầy yếu đang cầm lấy góc áo mình, gắt gao cầm, chính mình không có phát hiện, là bởi vì mỗi lần nhìn về phía con người im lặng này, hắn luôn luôn lén lút buông tay, giống như tính cách của hắn, luôn ở nơi mọi người không nhìn thấy mà cố gắng, ai cũng nhìn không thấy hắn vất vả, hắn trả giá!

“Bảy năm, đây là lần đầu tiên nó chủ động!” Yên lặng thối lui, lại liếc mắt một cái nhìn hai tên “ngu ngốc”. Có lẽ tôi nên chân chính đem đứa em trai tôi yêu nhất phó thác cho người đàn ông suy sút bởi vì em trai tôi mất tích này!

Đóng cửa lại, rời đi không gian thuộc về bọn họ!

“Em còn muốn anh phải không!” Cánh tay run rẩy giữ chặt cánh tay gầy yếu kia, cảm thụ được sự lạnh lẽo của hắn.

Tiểu Thụ ngồi ở xe lăn lẳng lặng nhìn hắn, không trốn tránh ánh mắt hắn, lại phát hiện trên mặt người đàn ông này có nước chảy xuống.

Run rẩy lấy tay chạm nhẹ chất lỏng trong suốt kia, chậm rãi để lên môi mình, muốn cảm nhận hết thảy của hắn.

Cánh tay để trên môi bị nắm lấy, bị ôm trong một vòng tay ấm áp, không có giây giụa, từ đáy lòng tiểu Thụ đã muốn thừa nhận người đàn ông đang khóc này.

Vẫn nắm chặt góc áo hắn, làm cho hắn ôm lấy mình, làm cho hắn ở bên tai mình khóc, có cái gì đó dần dần tiến nhập tâm linh bị phong bế, là cái gì?

Ai sẽ biết!

=====

6. Chương 6

Nếu có một ngày, em và tôi đứng ở cửa địa ngục, em có dũng cảm cùng tôi đối mặt?

Nếu trò khôi hài một thời làm cho Đinh Kỳ Thụ thân bại danh liệt, mất đi tất cả, như vậy hiện tại, thực sự cũng làm cho Sở Lăng Phong cảm nhận được cái gì gọi là truyền thông!

Gần đây báo chí thường xuyên đưa tin vị tổng tài này là đồng tính luyến ái, thậm chí thường xuyên tới cửa chứng thực.

Công tác nguyên bản không thoải mái trở nên càng thêm vất vả.

Tổng bộ và dư luận cấp cho Sở Lăng Phong áp lực. Hoàn cảnh biến hóa tạo áp lực làm tiểu Thụ bất an. Hết thấy hết thấy đều làm cho Sở Lăng Phong cảm giác được một chút cũng khó nhẫn nại. Thậm chí làm cho Sở Lăng Phong cảm giác được có một bàn tay vô hình ngăn chặn hô hấp của hắn!

Căn phòng sáng ngời, hết thấy sạch sẽ, sau giờ Ngọ dương quang sáng lạn.

“Tiểu Thụ, em lại sơ pha ngồi, anh lập tức xong ngay!” Lời nói ôn nhu, không biết từ khi nào thì bắt đầu, tiểu Thụ cố gắng đi theo phía sau Sở Lăng Phong, vẫn như cũ giữ chặt góc áo hắn.

Không có tiếng trả lời, góc áo vẫn bị nắm chặt như cũ, tựa hồ đã quen tiểu Thụ như vậy, tiếp tục chậm rãi ở trừ phòng làm cơm trưa, còn nhân nhượng hành động không linh hoạt của tiểu Thụ.

“Tiểu Thụ, nếu có thể như vậy cả đời, thật là tốt biết bao?” Mở vò ra, cúi đầu nhìn trứng cá muối bên trong, thuần thực gấp ra, vài năm sống một mình, làm cho hắn đã học được nấu nướng.

Vẫn không có người trả lời, tựa hồ tất cả chỉ là chính hắn lầm bầm lầu bầu.

“Tiểu Thụ, em còn yêu anh không?”

Quay đầu lại nhìn về phía con người nhỏ gầy, nhìn khuôn mặt gầy yếu của hắn, lại phát hiện hắn mỉm cười với mình.

Đem đồ ăn đã làm tốt để lên bàn ăn, ngồi trên ghế không xa tiểu Thụ, nhìn hắn chậm rãi ăn cơm, biết nụ cười kia không có ý nghĩa gì.

“Anh sẽ bảo vệ em!” Vì tiểu Thụ lau đi hạt cơm bên môi, hắn sẽ bảo vệ phút giây bình yên này, cho dù hắn phải đánh đổi tất cả!

“Thông tri tất cả ban ngành, nếu tập đoàn Vũ Ban Thường bởi vì cái gọi là hành vi khuyết điểm mà cự tuyệt cùng chúng ta hợp tác, do đó muốn áp xuống giá cả sản phẩm công ty ta cho bọn hắn, như vậy, sẽ thành toàn bọn họ, phong tỏa toàn diện giao dịch với tập đoàn Vũ Ban Thường!” Ngạo nghễ ra lệnh, tựa hồ cái gì cũng không thể đem tổng tài tuổi trẻ đầy hứa hẹn này áp đảo, có lẽ chỉ có con người im lặng ngồi ở góc này mới có thể làm cho tổng tài luôn luôn nghiêm túc hiện ra vẻ mặt u buồn ôn nhu.

“Còn có, thông tri tất cả bộ phận tiêu thụ từ chối hết thấy yêu cầu dè thấp giá cả với lý do vì thông tin của ta bị tiết lộ!”

“Tốt lắm, hội nghị chấm dứt!”

Đám người chen chúc rời đi, tất cả mọi người biết, nguyên nhân vị tổng tài này phẫn nộ là vì tập đoàn Vũ Ban Thường lỗ hện, ai cũng không muốn làm vật hy sinh.

Ôn nhu đi về phía tiểu Thụ, bởi vì trải qua vụ mất tích lần trước, Sở Lăng Phong đã không còn nguyện ý để cho người khác chiếu cố tiểu Thụ. Mỗi ngày cơ hồ đều dẫn hắn đi làm, thậm chí ngay cả hộp cũng làm cho hắn ở một góc ngồi nghe.

“Có bị dọa không?” Ôn nhu ngồi xổm bên người hắn, giúp hắn kéo lại mao thảm trên đùi.

Tinh tường thấy cái tay kia lại một lần giữ chặt góc áo hắn, có lẽ tất cả phần nộ, áp lực liền bởi vì động tác này của tiểu Thụ mà tan thành mây khói!

“Anh sẽ làm cho những người nói bậy về em chết không có chỗ chôn!” Đưa tay hắn kéo đến trên mặt, hy vọng có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn, tập đoàn Vũ Ban Thường, các người là người thứ nhất bị ta khai đao!

Hai tháng, thời gian hai tháng làm cho mọi người nhớ kỹ sự mạnh mẽ vang dội của Sở Lăng Phong, hơn nữa ngăn chặn tất cả lời đồn đãi nhảm nhí.

“Tiểu Thụ, đây là ý gì a?” Cười hì hì tiêu sái đến bên người tiểu Thụ cách đó không xa, thời gian hai tháng làm cho mọi người tiếp nhận sự tồn tại của tiểu Thụ, nhưng mà để cho người ta cao hứng chính là, tiểu Thụ bắt đầu đối với thế giới bên ngoài có phản ứng.

Lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn tiểu thuyết tiếng Đức trên tay, tại sao người này luôn quấy rầy hắn?

Tựa hồ có chút ghen tị với cuốn tiểu thuyết trên tay tiểu Thụ, chẳng lẽ tiểu Thụ của hắn thích quyển sách này?

“Tiểu Thụ, muốn anh hay là nó!” Đoạt lấy tiểu thuyết, phi thường nghiêm túc nhìn tiểu Thụ biểu tình mê mang!

“Vì cái gì a a a a a

~!”

Ngoài văn phòng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tru lên đầy bi ai, nhóm bí thư xinh đẹp tựa hồ đã tập mãi thành quen, đầu cũng chưa nâng tiếp tục công tác, ai cũng biết, tổng tài anh tuấn của bọn họ lại bị cái gì đã bại!

Nếu hạnh phúc thật là trộm trái cấm, thượng đế, xin đừng trừng phạt tiểu Thụ của tôi!

Từng có người hỏi qua Sở Lăng Phong, yêu Đinh Kỳ Thụ chỗ nào?

Khi đó Sở Lăng Phong vẫn như cũ tiêu sái, “Thương sự bình thường của em ấy? Thương sự tự nhiên của em ấy? Thương hết thấy của em ấy, nếu yêu mà có thể nói ra là vì cái gì, có lẽ sẽ không là yêu!”

Yêu cần lý do sao?

“Cần, yêu cần lý do, chính là lý do này chỉ có thể tự hiểu, nói được, vậy không phải là yêu!”

Không phải sao?

“Thả em ấy!” Tiếng rít gào thống khổ đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Kho hàng hẻo lánh, không một ai đêm khuya đến nơi này, có lẽ đây cũng là nơi tốt nhất để người phạm tội.

“Liêu Tấn, tại sao phải như vậy?” Nhìn thấy cao cao trong đám người, bên trong có Liêu Tấn mà mình tín nhiệm, có người mình yêu, còn có một đám người vì tiền bán mạng!

“Sở Lăng Phong, chẳng lẽ anh không biết sao?” Mơn trớn khuôn mặt tái nhợt của Đinh Kỳ Thụ mặc dù bị đại hán chế trụ vẫn như cũ giãy giụa, “Àn?” Cười xinh đẹp quay đầu lại nhìn Sở Lăng Phong vừa vội vàng tới dưới lầu.

“Liêu Tấn, tại sao làm như vậy, tôi tín nhiệm cô như vậy ~!”

“Tín nhiệm? Ha ha, Sở tổng tài, tôi không xứng với tín nhiệm của anh, tín nhiệm của anh xây trên sự thống khổ của tôi, anh có biết không!” Ánh mắt xinh đẹp phụt ra ngọn lửa oán hận, ngón tay từ từ siết chặt, có thể tinh tường cảm nhận được mạch đập phía dưới ngón tay nhảy lên.

Vươn tay muốn bắt lấy người đàn ông dưới lầu kia, thế nhưng tay chân bị ai cầm lấy, người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này còn ngăn chặn yết hầu mình, đau quá, tiểu Phong, cứu cứu em

~Vươn tay muốn bắt lấy con người mình vẫn thường chiều cố, tại sao hắn vẫn cách mình xa như vậy?

“Tiểu Thụ ~!” Thấy người phụ nữ mình bình thường tín nhiệm muốn giết chết tiểu Thụ, nhìn một bên cầu thang, vội vàng muốn đi lên, muốn bắt lấy bàn tay đang chờ mình cứu kia.

“Anh đi lên hắn sẽ mất mạng!” Cười cười buông ra cái cổ gầy yếu, ngăn trở Sở Lăng Phong đi tới.

“Cô muốn thế nào, Liêu Tấn? Có việc gì có thể thương lượng!” Nhìn tiểu Thụ gian nan ho khan, đau lòng vội nói.

“Thương lượng? Sở Lăng Phong cũng có thời điểm tìm người thương lượng?” Cười lạnh, “Lúc trước anh đột nhiên bội ước có tìm tôi thương lượng không? Lúc trước anh nói không thương tôi có tìm tôi thương lượng không? Lúc trước anh bảo tôi phá thai có tìm tôi thương lượng không? Sở Lăng Phong, tôi hận anh!” Lên án sự thống khổ của mình, ngày đó bất cáo nhi biệt, lo lắng đợi hồi âm, đối lấy chính là tin tức giải trừ hôn ước, còn có điện thoại hắn nói rõ không thương mình.

“Nhưng mà, khi đó cô đồng ý!” Giật mình nhìn người phụ nữ tràn đầy oán hận, rõ ràng là nàng nói không cần, cười đáp ứng hắn giải trừ hôn ước, còn nói chúc phúc mình, cho nên tín nhiệm đem tiểu Thụ giao cho nàng chiều cố hai canh giờ, nhưng lại đối lấy tin tức bắt cóc.

“Ha ha ha, Sở Lăng Phong, anh thật ích kỷ, ích kỷ chỉ nhìn thấy người anh yêu. Anh nói không thương tôi. Tôi biết anh đời này vĩnh viễn không có khả năng!” Phẫn nộ chỉ vào con người suy yếu bên cạnh, “Chỉ là, tôi không cam lòng, bảy năm, tôi nghĩ đến người anh yêu nhất định thật vĩ đại, cho nên tôi chờ, chờ anh tìm người anh yêu về, làm cho tôi chết tâm. Thế nhưng anh lại mang về một người như vậy. Sở Lăng Phong, anh bảo tôi như thế nào cam tâm?” Vĩnh viễn được phủng trên trời, vĩnh viễn nghĩ đến mình là thân phụ nữ sao có thể thừa nhận bại bởi một người đàn ông bình thường!

Thuận tay tát một cái, đem tiểu Thụ đánh cho khóe miệng chảy máu.

“Không cần ~!” Bồi hồi ở lầu thấp âm u, muốn xông lên xem tiểu Thụ có bị thương hay không, lại sợ Liêu Tấn nói như vậy, sẽ giết tiểu Thụ.

“Ha ha ha, Sở Lăng Phong, anh cũng có lúc do dự?” Người phụ nữ tươi cười bén nhọn, chính là làm cho người ta bị ai khó hiểu, “Anh thực ích kỷ, ích kỷ làm cho mọi người đều yêu anh, anh lại chỉ quan tâm người anh yêu!”

“Phải, tôi ích kỷ. Tôi vô sỉ, nhưng người sai là tôi, không liên quan đến tiểu Thụ, thả em ấy, muốn chém muốn giết, tùy cô!” Ánh mắt thủy chung dừng lại trên thân thể mệt mỏi của tiểu Thụ, thấy hắn vẫn luôn nhìn mình, run rẩy nhìn mình, tại sao hắn phải trải qua chuyện như vậy!

“Giết anh? Ha ha, tôi rất luyến tiếc!” Thông thả tiêu sái xuống lầu, chiếc váy bó sát làm hiện lên dáng người hoàn hảo, “Anh chính là người tôi yêu!” Đầu ngón tay lướt qua mặt Sở Lăng Phong, “Hơn nữa tôi không cam lòng chính là người đàn ông trên lầu kia, không phải anh!”

“Cô muốn thế nào?” Quay mặt sang một bên, phẫn nộ nói.

“Trên lầu, làm cho người vì Sở Lăng Phong phát điên nhìn thấy Sở Lăng Phong kiêu ngạo là thấp hèn như thế nào!” Điên cuồng cười, làm cho người đàn ông mình từng yêu quý xuống, làm cho người đàn ông kiêu ngạo này hạ thấp bản thân là khoái hoạt lớn nhất!

Trước mắt, một tên đàn ông thần tình dữ tợn mở ra hai chân, đứng thẳng trước mặt Sở Lăng Phong.

“Sở Lăng Phong, anh vẫn là không hiểu tính cách Liêu Tấn tôi. Tôi không có được, bị hủy tôi cũng sẽ không cho người khác!” Nhẹ giọng ở bên tai Sở Lăng Phong nói xong, “Nghĩ muốn cứu hắn sao? Chui qua đi!”

Kiều ngạo như Sở Lăng Phong, cho dù năm đó khổ tới tận cùng, cũng không ở trước mặt bất kỳ ai xin ăn qua, không ở trước mặt bất kỳ ai khúm núm qua. Người đàn ông kiêu ngạo tình nguyện đối chết, tình nguyện cùng chó giành ăn cũng không từng hạ thấp mình này, phải đi qua đứng quần người khác, thậm chí ngay cả mọi người đang đứng ở đây cũng không tin hắn sẽ làm, vì một kẻ điên.

Nhìn cánh tay vẫn như cũ hướng về mình, nhìn người đàn ông thấp bé trước mặt này, trên mặt là một tia mỉm cười.

Quỳ xuống, quỳ trước mặt người phụ nữ mình từng thương tổn, cũng quỳ trước mặt người đàn ông mình từng thương tổn, nếu trừng phạt như vậy có thể chuộc tội, có lẽ là ông trời quá ưu ái rồi.

Gian nan hướng cái đũng quần kia, hần cao lớn như thế có thể nào dễ dàng xuyên qua đũng quần của người đàn ông chân ngắn này.

Quần dơ bẩn, chạm đến tay hần, chạm đến mặt hần, ánh mắt hần, khuất nhục có thể thấy rõ được.

Nhắm mắt lại, có lẽ nhắm mắt lại mới có thể buông tha cho tôn nghiêm của mình.

“Có thể sao?” Trần tĩnh đứng lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp phía sau, “Thả em ấy đi!”

“Ha ha ha, tôi nói xong rồi sẽ thả sao?” Người phụ nữ từ trong khiếp sợ khôi phục lại điên cuồng cười.

“Cô, cô! ~”

“Vì hần, anh thật sự cái gì đều nguyện ý?” Phần nộ kêu lên, tôn nghiêm, người vì tôn nghiêm lúc trước chịu đói chết đói đường cư nhiên vì một người đàn ông buông tha kiêu ngạo. Người lúc trước thậm chí không tiếc rời đi cũng không buông tha tôn nghiêm mà ở rể cư nhiên dễ dàng buông tha sự kiêu ngạo của hần, không cam lòng!

“Thả hần, tôi cái gì cũng đáp ứng cô!” Lo lắng nhìn tiểu Thụ sắc mặt dị thường thảm hại, không thể tiếp tục như vậy, thân thể tiểu Thụ chịu không nổi kích thích như vậy, bất luận tinh thần hay là thể xác!

“Ha ha ~ tình yêu thật vĩ đại!” Khinh miệt đưa súng cho người đàn ông vừa mới đứng đó, “Cho anh hai lựa chọn, không phải anh chết, chính là hần chết!”

“Cô hận tôi như vậy sao?” Nhìn súng lục trong tay người đàn ông kia, còn có tiểu Thụ trên lầu.

“Hừ, anh chọn đi!” Đưa lưng về phía Sở Lăng Phong, miệng là câu trả lời lãnh khốc.

“Tôi chọn hần sống!” Không có do dự, thậm chí ngay cả mắt đều không chớp, nếu như vậy có thể đổi lấy sự an toàn của tiểu Thụ, hết thảy tôi đều nguyện ý!

“Anh nghĩ kỹ rồi chứ?” Bờ vai run rẩy, trong thanh âm hơi có khốc âm.

“Nhanh lên! Đáp ứng tôi, thả hần!”

Không ai trả lời, nhưng Sở Lăng Phong tin tưởng, Liêu Tẩn sẽ tuân thủ lời hứa của nàng!

Súng lục chậm rãi chỉ hướng Sở Lăng Phong, tên đàn ông nhắm ngay trái tim hần, chỉ cần một phát, chỉ cần một phát, Sở Lăng Phong liền vĩnh viễn sẽ không mở mắt được nữa!

Ai cũng chú ý họng súng, trái tim như ngừng đập!

“Ping ~!”

“Không cần ~!” Tiếng súng, tiếng thét chói tai, người phụ nữ thét chói tai, người đàn ông thét chói tai, dưới lầu thét chói tai, trên lầu thét chói tai, còn có thống khổ kêu rên, đồng thời vang lên.

Chớp mắt một phát súng, bắn vào người nổ súng, nhưng viên đạn vẫn như cũ xuyên qua vai trái Sở Lăng Phong.

“Tại sao, tại sao anh có thể làm nhiều như vậy?” Nhìn thấy người thống khổ run rẩy trên mặt đất, khóc rống kêu lên, người phụ nữ kiên cường nhiều năm mắt lệ chảy dài, tại sao người đàn ông này yêu không phải nàng!

“Khụ khụ ~ ha ha ~ bởi vì hần đợi tôi lâu lắm!” Nhìn người thét chói tai trên lầu, “Tôi từng nói rồi, nếu có thể, tôi sẽ chờ hần!” Hơi hơi mỉm cười.

Nhìn thấy gương mặt thống khổ lại hạnh phúc, có phải mình yêu sai lầm rồi không?

Mờ mịt nhìn người trên lầu suy yếu vẫn vươn tay muốn bắt lấy hắn, lại nhìn người đàn ông dưới lầu vì hắn không tiếc hy sinh tôn nghiêm hy sinh sinh mệnh của mình. Chẳng lẽ yêu một người, muốn chiếm lấy hắn là sai sao?

Vô thức nhìn hết thấy, sợ hãi khó hiểu bao phủ Liêu Tấn, từng bước lui về sau, sai lầm rồi sao?

Thật sự sai lầm rồi sao?

“A ~!” Thét chói tai, thét chói tai nhìn Sở Lăng Phong bị thương, diên cuồng rồi đi, rồi đi nơi âm u này!

“Liêu ~ đau ~!” Tuy rằng không nguy hiểm tính mệnh, nhưng máu tươi vẫn như cũ không cầm lại được.

Liêu Tấn rời đi tựa hồ biểu thị âm mưu phá sản, nhân viên chậm rãi rời đi, tựa hồ chỉ còn lại Đinh Kỳ Thụ suy yếu trên lầu cùng Sở Lăng Phong bị thương dưới lầu.

“Tiểu, tiểu Thụ, anh đến đây, chờ anh!” Cố gắng đứng lên, đi lên lầu, tới gần người yêu đang cuộn mình.

Khi hắn chạm đến thân thể gầy yếu kia, phát hiện hắn đang khóc!

“Tại sao phải làm như vậy?” Gắt gao bắt lấy người đàn ông từng vứt bỏ mình, người vừa thiếu chút nữa chết đi, người vừa mới vứt bỏ tôn nghiêm.

“Tiểu Thụ, em ~!” Kinh ngạc nhìn hắn suy yếu kể ra, tiểu Thụ của hắn mở miệng nói chuyện.

Ôm lấy hắn, đau đi, đau đi, làm cho chính mình khẳng định mình không nằm mơ, chứng minh hết thấy là sự thật!

Để cho hắn ôm, để cho hắn gắt gao đem mình ôm lấy, tiếng súng kia phá tan bức tường phong bế bản thân, xuyên thấu qua dấu vết vỡ tan kia, thấy người mình yêu đối mặt với tử vong.

Nhiệt độ cơ thể quen thuộc, biết rõ, chứng minh hắn vẫn còn sống, người mình yêu vẫn còn sống!

“Anh yêu em tiểu Thụ! Anh yêu em, anh tới đón em về nhà!”

“Ừm!” Ở trong lòng ngực hắn gập đầu, em chờ anh, em ở trong thế giới của mình đợi anh bảy năm, rốt cuộc đợi đến giờ khắc anh đến rước em!

Tay trái không linh hoạt, tay phải gầy yếu, gắt gao ôm lấy người đàn ông đã tìm mình bảy năm!

“Em cũng yêu anh!”

Nhẹ nhàng, chỉ có hai người nghe thấy, chỉ có hai người cảm thụ được thâm tình lẫn nhau!

“Ba ba ~” Tiếng vỗ tay thanh thúy, tiếp theo lại đến mùi xăng gay mũi.

Một người đàn ông đứng dưới lầu, cười, tàn nhẫn cười, “Hay cho một đoạn tình chàng ý thiếp, nga, sai rồi sai rồi, là tình lang ý lang, phải không? Sở tổng tài?”

“Lương Dẫn Dắt?” Giật mình nhìn tổng tài từng chấp hành tập đoàn Vũ Ban Thương, Lương Dẫn Dắt vốn muốn giậu đổ bìm leo lại bị Sở Lăng Phong phản đánh một phát. Lương Dẫn Dắt cuối cùng bị ban giám đốc đá ra đại môn, quả nhiên Liêu Tấn sẽ không dễ dàng hạ quyết tâm đối với hắn như vậy.

“Ha ha, Sở tổng tài, ngài còn nhớ rõ tôi làm tôi rất cảm kích!” Giả dối cười, “Bất quá tôi còn muốn cảm ơn ngài, làm cho tôi thất nghiệp!”

“Đó là mày tự làm tự chịu!” Ôm chặt tiểu Thụ, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng hỏi, “Còn đứng lên nổi không?”

Hơi hơi gập đầu, chính là cảm thấy rõ ràng nhịp đập trái tim bắt đầu trở nên bất quy tắc!

“Ha ha ha ~ đôi tình nhân cùng chung hoạn nạn, nhưng dù sao tôi cũng phải cảm tạ ngài, Sở tổng tài!” Cười gẩy bật lửa trên tay, “Nếu không phải ngài, có thể tôi còn không vào được đại môn công ty Quỳnh Diên của ngài!”

“Mày, mày nói cái gì!” Miệng vết thương bởi vì sức nặng của tiểu Thụ mà bắt đầu truyền đến xé rách đau đớn.

“Ha ha ha, Sở Lăng Phong, mày sẽ không nghĩ tới là lão già Liêu Thừa Xứng kia để cho tao tới giết mày đi!”
Châm thuốc lá, “Mày quá thể lực, con cáo già kia như thế nào có thể cho mày sống yên trên thế giới này!”

Xoay người, đi hướng cửa kho hàng, không nhìn hai người đang cố gắng xuống lầu, ngón tay búng ra, điều thuốc rơi xuống, ngọn lửa nhanh chóng lan rộng!

“Ha ha, đúng rồi, Sở tổng tài, tao chính là chuẩn bị cho mày mất hai mươi đồng tiền xăng đó, ai nha, mất của tao không ít tiền rồi!” Nhanh chóng rời đi, “Mày cùng tình nhân mày chậm rãi hưởng dụng đi!”

Ngọn lửa nhanh chóng tấp về vị trí hai người đứng, “Chúng ta nhanh lên ~!” Lo lắng nhìn đại hỏa, muốn cùng tiểu Thụ rời đi. Nhưng lại cảm giác được người bên cạnh chậm rãi trượt, thân thể trở nên dị thường trầm trọng

~“Tiểu, tiểu Thụ, như thế nào!” Giật mình nâng thân thể đang trượt xuống, nhìn thấy người trong lòng ngực khóc rống, bệnh tim tái phát, là điều thứ nhất hần nghĩ đến!

Ôm lấy ngực mình, không khí dần dần xói mòn, thống khổ tràn ngập thân thể. Chẳng lẽ ông trời thật sự không muốn cho hần hạnh phúc sao? Hạnh phúc vừa mới nắm trong tay sẽ mất đi như vậy sao?

“Buồn ~ buồn ~!” Muốn xé rách ngực áo, khó chịu giãy giụa, nhưng lại không làm được gì!

“Tiểu Thụ, không có việc gì, không có việc gì!” Vì hần ngăn áo sơ mi, ra vẻ trấn tĩnh an ủi, nhưng bàn tay run rẩy lại vạch trần sự kinh hoàng của hần.

Ồ ồ thở dốc, hy vọng càng nhiều không khí có thể tiến vào, nhưng lại phát hiện căn bản không thay đổi được gì.

Chẳng lẽ để hần chết cùng mình ở chỗ này sao? Hần có thể rời đi, có thể rời đi, không cần bị mình liên lụy!

“Đi ~ hô ~ đi!” Lôi kéo Sở Lăng Phong, rời đi, buông mình ra là có thể sống đi ra ngoài!

“Không, anh sẽ không đi!” Gắt gao ôm tiểu Thụ.

Lửa đã bắt đầu tràn lên lầu, không khí cũng trở nên nóng không chịu nổi!

“Anh, còn sống ~ vù vù ~!” Rời đi, buông hần ra, hiện tại em không cần tình yêu của anh, từ bỏ, em từ bỏ!

“Không có em, anh sống có lợi ích gì!” Rít gào kêu, nhìn tiểu Thụ khó thở trong lòng ngực, không có em còn sống làm gì, không có em còn sống làm gì!

“Đi ~ vù vù ~ không cần, không cần ~ anh yêu ~!” Từ bỏ, van cầu anh rời đi, anh có thể còn sống đi ra, không cần vì em chết trong này, không cần~!

Nước mắt tràn ra, mồ hôi như nước, thống khổ kêu gào, ngọn lửa lan tràn, tại sao không ly khai!

“Không ~ không cần!” Diên cuồng lắc đầu, mặc kệ thống khổ đau triệt tâm phế, lôi kéo tiểu Thụ đứng lên, cùng nhau về nhà, chúng ta cùng nhau về nhà!

Ngọn lửa nhanh chóng xâm nhập hai người bị thương, hai người muốn hạnh phúc, hai người đã bỏ qua rất nhiều!

Kiệt lực kéo thân thể người mình yêu hướng về phía cửa. Chúng ta phải cùng nhau về nhà, không cần mỗi người một chỗ, không cần một mình ăn một bàn đồ ăn, không cần một mình đối mặt căn phòng to như vậy, không cần!

Nhà kho bắt đầu sập, kho hàng bắt đầu hỏng mất, hết thảy sắp hóa thành hư ảo!

Lập tức đi thôi, tiểu Thụ, sắp đến, sắp đến cửa rồi!

Chúng ta có thể ly khai, chúng ta mau đi thôi!

“Tiểu Thụ, tiểu Thụ ~! Xem ~” Phát hiện người trong lòng ngực đã không có động tĩnh, đã không còn ồ ồ hô hấp, thậm chí không cảm nhận được nhịp tim của hần, nói cho chính mình em không có việc gì, “Tiểu Thụ, mở mắt ra~!”

Vẫn không có phản ứng, hai má trắng bệch nói cho Sở Lăng Phong, tiểu Thụ của hần đã muốn không được!

Phòng lương sập, nhìn thấy lối ra trước mắt trở nên bế tắc, trên mặt là một nụ cười thản nhiên.

“Tiểu Thụ, không thể trách anh, là anh chưa kịp đi ra ngoài!” Gắt gao ôm lấy người đang im lặng, như hát ru một đứa trẻ, “Tiểu Thụ, chờ anh!”

Bên tai tràn ngập thanh âm hỏa diễm cắn nuốt thế giới, nhưng Sở Lăng Phong lại tựa hồ không có cảm giác gì. Thậm chí ngay cả chung quanh hắn cũng có một phần an nhàn!

“Nếu em không đợi anh, anh sẽ tức giận!”

Chậm rãi đem tiểu Thụ ôm vào ngực, tận lực cách ly hắn khỏi ngọn lửa, “Anh mà giận, sẽ rất hung dữ!”

Ngọn lửa diễm lệ, tựa hồ kể ra chuyện cũ của hai người, bi liệt như vậy, đáng buồn như vậy!

Một người gắt gao ôm chặt tình nhân trong lòng ngực, một người im lặng nằm trong lòng ngực tình nhân, tựa hồ cái gọi là ngọn lửa cũng vô pháp khuấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ!

Tôi yêu em, tiểu Thụ, tôi không hối hận cùng em đối mặt thượng đế, thế nhưng tôi sợ tôi sẽ xuống địa ngục, như vậy có phải không thể ở bên cạnh em không?

Không quan hệ, địa ngục tôi và em cùng ở, thiên đường tôi và em cộng đồng!

Bỏ qua nhiều như vậy, em và tôi đã bỏ qua nhiều như vậy!

Đã chết sao?

Tự do trong bóng đêm chứng minh tôi đã chết rồi sao?

Tiểu Thụ?

Tiểu Thụ đâu?

Tiểu Thụ, tại sao không đợi tôi?

Chẳng lẽ em còn không tha thứ tôi sao?

Tôi biết tôi sai rồi, nhưng tôi yêu em, tiểu Thụ!

Tiểu Thụ, em nghe thấy tôi gọi em không?

Tiểu Thụ

~“Tiểu Thụ!” Mở to mắt, thấy chính là màu trắng của bệnh viện, hương thuốc sát trùng gay mũi, trên người là từng trận đau đớn.

“Cậu tỉnh?” Cửa phòng mở ra, thấy chính là Đinh Kỳ Tề, người phụ nữ xinh đẹp kia.

“Tiểu Thụ đâu?”

“Cậu nằm được rồi, trên người cậu bị bỏng, còn có vết thương, còn ~”

“Tôi hỏi tiểu Thụ đâu!” Thanh âm nháy mắt quá lớn, đánh vỡ tất cả yên tĩnh, “Em ấy, em ấy đã chết sao?”
Run rẩy nhìn người phụ nữ kia, trước khi mất đi tri giác tiểu Thụ đã muốn, đã muốn

~“Nó không chết!” Nhặt lên sàn đan rơi xuống, yên lặng đặt lên giường, nên hận sao? Nên hận người đàn ông làm cho tiểu Thụ thống khổ này còn sống sao? Thế nhưng lúc đuổi tới đã thấy hết thảy, lại làm cho người ta không thể hận, hắn yêu tiểu Thụ, yêu ngay cả mệnh cũng không cần!

“Tôi muốn đi nhìn em ấy!” Muốn xuống giường, muốn thấy hắn!

“Không được, bác sĩ nói cậu phải nghỉ ngơi!” Vội vàng ngăn hắn lại.

“Tôi chờ không kịp, tôi muốn gặp em ấy!”

“Không được!”

“Vì sao?”

“Vì sao, vì sao? Bởi vì nó không thể biết cậu đi nhìn nó, bởi vì nó căn bản không cảm giác cậu đi nhìn nó, bởi vì trái tim nó căn bản không thể tự mình đập, bởi vì bởi vì ~ bởi vì nó chỉ có thể nằm ở đó chờ đợi tử vong, ô ô ô ~!” Cố gắng áp chế bi thương, vô lực kể rõ sự thật, không nghĩ dối mặt sự thật.

“Chị, chị nói cái gì?” Không thể tin được những gì đã nghe, tiểu Thụ của hắn sẽ không như vậy, sẽ không! “Không thể, không thể nào!”

“Tôi cũng hy vọng không thể, nhưng khi tôi nhận được tin tức cậu lưu lại đuổi tới nơi, tim tiểu Thụ đã ngừng đập. Hiện tại chỉ có thể dựa vào máy trợ tim để duy trì sinh mệnh của nó!” Đờ lẩy Sở Lăng Phong đang lung lay, nước mắt vẫn rơi.

“Mang tôi đi, nhìn em ấy!”

Yên lặng không nhắc lại, bởi vì Kì Tề biết, lúc này ai cũng không ngăn được hắn, ngăn không được tâm tình, khát vọng được nhìn thấy tiểu Thụ của hắn.

Bởi vì hắn thật sự yêu em, tiểu Thụ, em biết không?

=====

7. Chương 7

Tập tễnh đi vào gian phòng bên ngoài phòng bệnh, nhìn em bên trong, vẫn im lặng như vậy, vẫn gầy yếu như vậy.

Tiểu Thụ, tôi đến xem em. Tôi là tiểu Phong đây!

Tại sao em không để ý đến tôi? Tại sao em không nở nụ cười với tôi? Rõ ràng trước khi ngủ em còn có thể gọi tôi, còn có thể nói với tôi em yêu tôi!

Miệng vết thương trên người kêu gào, thế nhưng tiểu Thụ à, trái tim tôi còn đau hơn!

Tiểu Thụ, van cầu em, tỉnh lại được không, tỉnh lại nói cho tôi biết lỗi của tôi, tôi sẽ sửa!

Thủy tinh không biết tại sao rơi lệ, tiểu Thụ à, em mau tỉnh lại, mau nhìn thủy tinh rơi lệ!

Tại sao em phải lẳng lặng nằm bên trong? Tại sao trên người em phải cắm cái ống khó coi này? Tại sao phải mang nhiều chai như vậy, tại sao?

“Buồn ~ buồn ~!”

Đúng rồi, em đã nói em buồn có phải không? Em nói em hô hấp không được!

Mũi em bị bao lại. Sao lại có người xấu như vậy? Rõ ràng em nói buồn, tại sao còn có người bắt em mang cái chụp rất nặng kia?

“Đau quá!”

Tiểu Thụ, em đau có phải không? Tiểu Phong biết, tiểu Phong biết tiểu Thụ của anh rất đau.

Thế nhưng tiểu Thụ, tiểu Phong không chạm được em!

Chậm rãi tiêu sái đi đến cánh cửa cách trở tôi và em, là những bác sĩ này ghen tị tình cảm của chúng ta, cho nên mới đem em nhốt ở bên trong.

Tiểu Thụ, tiểu Phong tới cứu em!

Mở cửa ra, vẫn là mùi thuốc sát trùng gay mũi, em vẫn ngủ ở nơi đó.

Tiểu Thụ, tôi tới cứu em.

Đến, không phải em nói buồn sao? Tiểu Phong giúp em hít thở không khí!

Cánh tay có phải rất đau không? Tiểu Phong giúp em đem cái ống đáng giận này nhổ ra!

Tiểu Thụ, nơi này thật tối Tiểu Phong giúp em đem bức màn này kéo ra nha!

“Lạp ~!”

Tốt lắm, em xem, thật sáng, tiểu Thụ rất thích đi!

“Đích ~!”

Tiểu Thụ, thật đáng ghét. Em có nghe không? Nơi vốn đang im lặng tại sao lại ồn như vậy, tôi muốn về nhà, em thì sao?

Tại sao em không trả lời tôi? Tiểu Thụ, tiểu Phong hỏi em mà, tại sao không trả lời tôi?

Tôi biết rồi, em thẹn thùng có phải không?

Đừng lo, tiểu Phong không nói cho bọn họ tiểu Thụ của tôi muốn cùng tiểu Phong về nhà đâu!

Đi thôi, tiểu Thụ!

Tại sao tay em lạnh như vậy?

Đừng lo, tiểu Phong về nhà làm chocolate nóng cho tiểu Thụ uống, như vậy sẽ rất ấm!

“Kéo hẳn ra ngoài ~!” Người xấu áo trắng đến đây. Tại sao muốn đem cái chụp kia để lên mũi tiểu Thụ? Hẳn đã nói hẳn buồn. Tiểu Thụ không thoải mái!

Không cần tiêm, tiểu Thụ nói hẳn sẽ đau.

“Buông ra!” Giây giụa, tiểu Thụ, bọn họ muốn bắt tôi đi, bọn họ không cho tôi và em ở cạnh nhau.

Tiểu Thụ, không cần ngủ, nói cho bọn họ em muốn ở bên cạnh tôi, nói cho bọn họ!

“Các người không được làm như vậy. Tiểu Thụ sẽ đau. Em ấy nói em ấy buồn!” Lôi kéo bác sĩ trước mặt, không cần như vậy, tiểu Thụ đã rất đáng thương!

“Kéo hẳn ra!” Người kia không nghe tôi nói. Tại sao phải như vậy, phải đối với tiểu Thụ của tôi như vậy!

Muốn tới gần em, thế nhưng bọn họ không cho tôi tới gần, “ Buông ra ~ tiểu Thụ muốn tôi, buông a!”

Muốn nắm tay em, lại phát hiện chạm không đến, muốn ở lại cạnh em, lại phát hiện cách em càng ngày càng xa, không cần, “Buông ra, tôi van cầu các người!”

Tiểu Thụ, tôi cầu bọn họ. Bọn họ không nghe tôi. Em không cần ngủ, đứng lên cùng tôi cầu xi, cầu bọn họ cho chúng ta ở cạnh nhau!

Nhìn bác sĩ bận rộn, tại sao phải làm vậy, tại sao!

Tôi bị kéo ra khỏi phòng em, cánh cửa lại cách ly chúng ta!

Tiểu Thụ, tôi nhìn không thấy em, tôi nhìn không thấy em!

Có người đem tôi đặt lên giường, tiêm cho tôi cái gì đó rất giống em, rất đau, tiểu Thụ, em có phải cũng đau giống tôi không?

“Như vậy tôi có thể cùng tiểu Thụ gặp nhau không?”

Không ai trả lời tôi, nhưng tôi biết, tôi có thể thấy em!

Hắc ám bao phủ, tôi biết tôi có thể thấy em!

Em thấy tôi không? Tiểu Thụ?

Em có nghe thấy tôi gọi em không?

Em có nghe thấy tôi nói chuyện không?

Em có nghe thấy tôi nói yêu em không?

Nghe thấy được không?

Tôi yêu em!

Tiểu Thụ!

Một tháng, em vẫn im lặng nằm bên trong, không có cảm giác không có phản ứng.

Mỗi ngày lẳng lặng nhìn em, tôi không biết tôi nên làm như thế nào.

Vô số lần hỏi em, em có phải vẫn rất yêu tôi?

Em không để ý tới tôi!

Nếu em yêu tôi, van cầu em vì tôi tỉnh lại!

Em vẫn không để ý tới tôi!

Tay em thật lạnh, lạnh như em đã muốn rời khỏi tôi!

“Đinh tiên sinh chỉ có thể cấy ghép tim, bằng không ~!”

Đây là bác sĩ tuyên bố hoãn án tử cho em. Tiểu Thụ, bây giờ không có người hiến tim. Em có phải thật sự như lời bọn họ nói, rời đi thế giới này?

Mỗi ngày nghe bác sĩ cứ lặp đi lặp lại các chỉ tiêu cơ thể của em giảm xuống, tôi cảm giác trái tim tôi cũng sắp ngừng đập!

Dù vậy, tiểu Thụ, tôi sẽ không cho em chết!

Tin tưởng tôi!

Phòng bệnh yên tĩnh, hết thấy màu trắng!

Tiểu Thụ đã ở đây, chỉ là hần đang ngủ!

Em sẽ tỉnh, tiểu Thụ của tôi!

Đem ống thuốc hút vào kim tiêm, hơi hơi nở nụ cười!

Có lẽ nên cảm tạ thượng đế, nhóm máu của tôi và em giống nhau!

Nên cảm tạ thượng đế, để em cấy ghép thành công!

Nên cảm tạ thượng đế, có thể dùng tiền mua chuộc bác sĩ lén lút xét nghiệm!

Tiểu Thụ, tôi tìm được trái tim cho em rồi!

Em có cao hứng không?

Vẫn yên tĩnh như cũ, cái gì cũng sẽ không quấy rầy tôi, quấy rầy tôi cho người tôi yêu sinh mệnh của tôi!

Tiêm vào tĩnh mạch, tôi biết sẽ làm cho não tôi chết!

Di chúc tôi đã cho luật sư làm công chứng, tất cả di sản sẽ chuyển đến danh nghĩa của em, vợ của tôi!

Thủ tục hiến tạng tôi đã làm tốt, trái tim sẽ ở lại trong ***g ngực em!

Tiểu Thụ, tái kiến!

Tha thứ tôi không từ mà biệt.

Tha thứ tôi ích kỷ, ích kỷ để em sống sót!

Tha thứ chỉ để em lại một mình!

Tha thứ tôi, không thể gặp em lần cuối cùng!

Nhắm mắt lại, trên tay là chiếc chìa khóa để rời đi

~Tôi thừa nhận tôi sợ hãi, sợ hãi đối mặt tử vong!

Cánh tay run rẩy chậm rãi hạ thủ

~Tôi yêu em, Đinh Kỳ Thụ!

Tình yêu của tôi đã khắc trên trái tim, hy vọng em có thể thấy!

“Bạn đang làm gì?” Tay bị người ta dùng lực đẩy ra, kim rơi trên mặt đất, nàng đoạt chiếc chìa khóa rồi đi của tôi.

“.....”

“Bạn muốn chết?” Kì Tề phẫn nộ đá văng kim tiêm trên mặt đất, “Bạn rất khác thường, tôi đã chú ý cậu rất lâu!”

“Tôi có thể cho em ấy thứ hiện tại em ấy cần!” Yên lặng trả lời, nhìn người phụ nữ xinh đẹp này. Tại sao muốn ngăn cản tôi? Tại sao không để tôi cứu hắn, “Tôi phải cứu em ấy. Tôi không muốn em ấy chết. Chị có biết không!” Tôi rít gào, “Nhìn thấy em ấy nằm trên giường như vậy, tôi sống còn không bằng chết!”

“Cho nên cậu lựa chọn cùng nó chết?”

“Không phải, tôi đã làm xét nghiệm. Tôi và hắn hết thấy đều rất phù hợp. Tôi có thể cho hắn sống. Tôi có thể!” Đáng vốc tiêu tụy đối diện người phụ nữ này, hy vọng nàng có thể hiểu được ý của tôi!

“Ba ~”

Đau đớn, hai má cảm nhận được sự phẫn nộ của nàng!

“Bạn cho là cậu chết, nó còn sống, nó sẽ cao hứng sao? Cậu cho là nó cần cậu trả giá như vậy sao? Sở Lăng Phong, tôi nói cho cậu biết. Cậu không có tư cách quyết định tất cả, trước kia không thể, hiện tại không thể, về sau cũng vĩnh viễn không có khả năng!” Phẫn nộ kêu lên, “Tiểu Thụ nó không cần cậu thương hại, không cần!”

“Thế nhưng em ấy sẽ chết!” Tôi biết tôi không thể quyết định mọi thứ của hắn. Tôi biết. Thế nhưng hắn sẽ chết. Hắn sẽ rời bỏ tôi. Nếu hắn ly khai, tôi cũng sống không nổi!

“Nó sẽ không, tôi nói cho cậu, nó sẽ không chết!” Phẫn nộ biến thành khóc âm.

Tin tức đột ngột phát sinh làm cho tôi khiếp sợ, tiểu Thụ sẽ không chết?

“Bệnh viện vừa báo, có người hiến tim! Đại khái một giờ sau sẽ bắt đầu phẫu thuật!”

Tôi vẫn nhìn người phụ nữ đó khóc. Tôi biết tôi nên khóc, chỉ là tôi khóc không được!

Một giờ chờ đợi, chờ đợi trái tim kia đến!

Nhìn thấy thân ảnh em chậm rãi bị đẩy vào, vẫn tái nhợt, vẫn im lặng, vẫn yếu ớt như vậy!

Lại tiếp tục chờ đợi, chờ đợi kết quả phẫu thuật!

Tiểu Thụ, tôi không hề cầu nguyện thượng đế cho em bình an vượt qua phẫu thuật. Bởi vì tôi biết, nếu em chết, em sẽ ở thế giới kia chờ tôi!

Nếu em còn sống, tôi sẽ ở thế giới này chờ em trở về!

Không hề bỏ lỡ!

Vẫn là gốc cây đó, con đường kia ~ vẫn là làn gió mùa thu nhẹ nhẹ ~ vẫn thấy người mặc áo sơ mi trắng

~“Thật là, sao lại không mặc thêm nhiều áo một chút?”

Mỉm cười đi qua, hướng đến người đàn ông chuẩn bị thoát tây trang kia, tuy rằng tay chân vẫn không phải thực linh hoạt!

Bị chiếc áo ấm áp vây quanh, mỉm cười nhìn người đàn ông anh tuấn kia!

“Em muốn anh phủ thêm áo cho em!”

Gió phất qua hai má, nhẹ nhàng mang theo hơi thở hạnh phúc!

“Nếu anh đến muộn, trời mưa làm sao bây giờ?”

Người đàn ông anh tuấn cười vén nhẹ lưu hải (tóc mái) của người trước mặt, để cho hắt tựa vào lòng ngực mình, yên lặng mang lên xe, xe thể thao màu lửa đỏ!

“Em vẫn ở chỗ này chờ anh!” Lời nói mềm nhẹ!

“Em sẽ không lạnh sao?”

“Lạnh chứ, nhưng em sẽ vẫn chờ như cũ!” Lại lần nữa tới gần người đàn ông kia!

“...Tại sao?”

“Bởi vì em sợ bỏ qua!”

Gió nhẹ lướt qua ngọn cây, những chiếc lá nhẹ bay, xe thể thao chạy vụt qua, đánh vỡ một phần yên tĩnh....

“Anh không sợ sao?”

“Ừm.....Sợ.....”

Khi em đã không còn là Đinh Kỳ Thụ trước kia, anh cũng không còn là tổng tài của công ty Quỳnh Diên, khi gốc cây mà em và anh ước hẹn không biết khi nào đã bị dời đi rồi, khi em và anh đã không còn trẻ tuổi, chờ đợi anh tựa hồ đã trở thành thói quen của em!

Chờ anh về nhà, chờ cho đêm về.

Anh và em sẽ già đi trong sự chờ đợi?

Nhân sinh rất nhiều sự chờ đợi, cũng nhiều dừng lại,

Chỉ là, dù chờ đợi cũng tốt, dừng lại cũng thế,

Anh và em có được chính là không nghĩ bỏ qua!

(hoàn)

Haiz, đặt bút viết được chữ hoàn này ta mừng muốn chảy nước mắt ah! Cuối cùng, cuối cùng ta cũng edit được một đam mỹ hoàn chỉnh ah!

Sau lần edit này, ta đã rút ra được nhiều kinh nghiệm sử dụng từ ngữ và câu cú cho bản thân. Ta hứa sẽ cố gắng hơn. Đa tạ mọi người đã theo câu chuyện này đến cùng ah!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-quia-dich-cho-doi>